

#SerbiaInRealLife

#SerbiaInRealLife

Arpad Pulai
Biljana Djurdjevic
Dajana Peric Douglas
Gabriel Glid
Igor Simic
Ivana Milev
Jovanka Mladenovic
Nikola Kolya Bozovic
Nikola Velicki
Nemanja Ladjic
Vladislav Scepanovic
Zdravko Joksimovic

February 8 - May 18, 2025
American University Museum
at the Katzen Arts Center

Curated by
Jack Rasmussen

Published by
Art For All
Belgrade, Serbia

#SerbiaInRealLife

Арпад Пулаи
Биљана Ђурђевић
Дајана Перић Даглас
Габријел Глид
Игор Симић
Ивана Милев
Јованка Младеновић
Никола Коља Божовић
Никола Велицки
Немања Лађић
Владислав Шћепановић
Здравко Јоксимовић

8. фебруар – 18. мај 2025.
Музеј америчког универзитета
у Катзен арт центру

Кустос
Џек Расмусен

Издавач
Art For All
Београд, Србија

Dr. Jack Rasmussen, C. Nicholas
and Carleen B. Keating Director

American University Museum at
the Katzen Arts Center

Washington, DC

FOREWORD

Artists communicate the ideas, beliefs, and values of the cultures that shaped them through the medium of art. For these communicative efforts to be successful, the artist and the viewer must share some contextual information. Art is not a universal language, but quite culture-specific. It is the curator’s job to create conditions of display that will facilitate communication. It behooves the curator to take every care that the cultural, historic, and socio-political contexts of the artists’ life and work are understood and considered in the viewer’s interpretative process.

At the risk of over-generalizing, the artistic DNA of contemporary Serbian artists is going to retain traces of Medieval Art, with all its Byzantine religious themes and its focus on mystical and symbolic representations. Similarly, the viewer might safely assume that Serbian artists are deeply influenced by their country’s turbulent history which includes wars, shifting borders, and political upheavals. This history has left a mark on these artists’ work. Much of the art presented here can be interpreted as bending towards explorations of identity, trauma, and nationalism.

When trying to communicate with an international audience, the challenges are even greater for the artist, curator, and viewer to be in sync. Specific symbols or cultural references might be unfamiliar to the people coming from other countries. Curators must find ways to bridge this gap through interpretive materials that enhance understanding without oversimplifying. Our use of a hashtag in the exhibition title, **#SerbiaInRealLife**, is one more contemporary method of encouraging viewers to engage with contemporary Serbia and its artists.

Finally, it is the task of the catalog FOREWORD to invite you to experience contemporary Serbian art in a prepared and receptive frame of mind. Its other task is to thank the team directly responsible for the exhibition's content. I am completely indebted to our curatorial partners who prepared me to engage with the art of Serbia in all its diversity, helped me understand the underlying forces still shaping Serbian art today, and stay on top of all the logistical challenges of an international exhibition.

Marija Milosevic is the founder and director of Art for All Gallery in Belgrade, she has curated numerous exhibitions locally and internationally. With a Master's degree in psychology, Marija integrates a humanistic approach into her work, emphasizing the emotional and cultural significance of art. Dedicated to cultural diplomacy, she strives to connect Serbian contemporary artists with global audiences, promoting understanding and collaboration across borders.

Dr. Vesela Sretenovic, formerly Director of Contemporary Art Initiatives and Academic Affairs at The Phillips Collection, is currently an independent curator and founder of the Nonalignedart platform. Originally from Belgrade, Formerly Yugoslavia, now Serbia, she has been an invaluable project consultant on many levels and is the author of the catalogue essay.

Elisabeth Escobar is an American art collector and philanthropist who, like me, fell in love with contemporary Serbian art and culture and wants to share the artistic wealth with an American audience.

Jessica Ban is an AU graduate student pursuing an MA in Art History and Museum studies. Her intellectual and organizational chops have made this ambitious exhibition more than just a fever dream.

On behalf of the students, faculty, staff, and friends of American University, I welcome you to the rich intellectual and aesthetic tapestry that is **#SerbiaInRealLife**.

ПРЕДГОВОР

Др Jack Rasmussen, C. Nicholas
and Carleen B. Keating директор,

Музеј америчког универзитета у
Уметничком центру Katzen,

Вашингтон, ДЦ

Уметници путем уметности преносе идеје, веровања и вредности култура које су их обликовале. Да би ови комуникативни напори били успешни, уметник и гледалац морају делити неке контекстуалне информације. Уметност није универзални језик, већ сасвим специфичан за сваку културу. Посао кустоса је да створи услове за излагање који ће олакшати комуникацију. Кустос је дужан да води рачуна о томе да се културни, историјски и друштвено-политички контексти живота и рада уметника разумеју и узму у обзир у процесу интерпретације гледаоца.

Под ризиком да се претерано генерализује, уметнички ДНК савремених српских уметника задржава трагове средњовековне уметности, са свим њеним византијским религиозним темама и фокусом на мистичне и симболичке представе. Слично, гледалац може са сигурношћу претпоставити да су српски уметници под дубоким утицајем бурне историје њихове земље која укључује ратове, померање граница и политичке преврате. Ова историја је оставила трага у раду ових уметника. Велики део уметности представљене овде може се протумачити као нагињање ка истраживањима идентитета, трауме и национализма.

Када покушавате да комуницирате са међународном публиком, изазови су још већи за уметника, кустоса и гледаоца како би били синхронизовани. Специфични симболи или културне референце могу бити непознати људима који долазе из других земаља. Кустоси морају пронаћи начине да премосте овај јаз кроз интерпретативне материјале који побољшавају разумевање без претераног поједностављивања. Наша употреба хештега у наслову изложбе #SerbiaInRealLife је још један савременији начин да подстакнемо гледаоце да се друже са савременом Србијом и њеним уметницима.

Коначно, задатак ПРЕДГОВОРА за каталог је да вас позове да искусите савремену српску уметност у припремљеном и пријемчивом расположењу. Други задатак је да се захвали тиму који је директно одговоран за садржај изложбе. У потпуности сам захвалан нашим кустоским партнерима који су ме припремили да се бавим уметношћу Србије у свој њеној разноликости, помогли ми да разумем основне силе које и данас обликују српску уметност и да останем на врху свих логистичких изазова међународне изложбе:

Марија Милошевић је оснивачица и директорка Галерије Art For All у Београду, кустосирала је бројне изложбе у земљи и иностранству. Са дипломом магистра психологије, Марија у свој рад интегрише хуманистички приступ, наглашавајући емоционални и културни значај уметности. Посвећена културној дипломатији, настоји да повеже српске савремене уметнике са глобалном публиком, промовишући разумевање и сарадњу ван граница.

Др Весела Сретеновић, бивша директорка Иницијативе савремене уметности и академских послова у Колекцији Phillips, тренутно је независна кустоскиња и оснивачица платформе Nonalignedart. Пореклом из Београда, бивша Југославија, сада Србија, била је непроцењива консултанткиња на пројектима на више нивоа и ауторка је каталошког есеја.

Елизабет Ескобар је америчка колекционарка и филантропка која се, као и ја, заљубила у савремену српску уметност и културу и жели да уметничко богатство подели са америчком публиком.

Џесика Бан је дипломирани студент Америчког универзитета која похађа мастер студије Историје уметности и музејских студија. Њени интелектуални и организациони потези учинили су ову амбициозну изложбу нечим више од обичног грозничавог сна.

У име студената, професора, особља и пријатеља Америчког универзитета, желим вам добродошлицу у богату интелектуалну и естетску таписерију #SerbiaInRealLife.

I first moved to Beograd (Belgrade) in October, 2019. Upon settling in, I immediately thought, 'I can't wait to explore this fascinating city.' And explore I did. I dined at excellent restaurants, savored treats from Burek pastry shops, and enjoyed meals in new friends' homes. I relaxed in wineries and elusive speakeasies, strolled through parks, and browsed lovely boutique shops. Yet, the museums, galleries, and studios of soulful artists still stand out as my favorite thing to do. Through these encounters, I discovered the spirit of Beograd to indeed come alive—a vibrancy I believe this exhibition authentically conveys.

#SerbiaInRealLife shines a vital light on what is happening in the art world today. This contemporary exhibit focuses on 12 of Serbia's most impressive artists, but there are many, many more. This is just the beginning of what I suspect will become America's new love affair in the art world, whether it is a person who is just starting to incorporate art into their life, or seasoned collectors throughout the globe. I trust you will have the same experience that I have had and continue to have. ZIVELI!

On a working visit to Belgrade: Mrs. Brankica Jankovic, Mrs. Elisabeth Escobar, Mr. Jack Rasmussen, Mrs. Marija Milosevic, Mr. Kolya Bozovic, Mr. Vladimir Milanovic, Mrs. Vesela Sretenovic

A Hedgehog in Belgrade A poem by Elisabeth Escobar

My first night in Belgrade
I walked through a near park
And then I saw a hedgehog
Though it was very dark

That little hedgehog balled up
And still he looked so sweet
I think he was some good luck
For me to have and keep

I grew to love this country
And all the friends I made
I really can't prepare to leave
For promises way-laid

I hear the ringing church bells
I wander in the grass
I see the people strolling
And smiling as they pass

Harana, crno vino
I absolutely love
The Serbians know how to eat
Tables blessed from above

I tell the taxi driver
How happy I am here
He speaks to me in Serbian
And so, I hold him dear

St. Sava and the market
Are places I do go
I really cannot bear to leave
Because I love them so

But most of all, the people
Have captured full my heart
And to think that it all started
With that hedgehog in the park

Елизабет Ескобар

Први пут сам се преселила у Београд у октобру 2019. По досељавању, одмах сам помислила: „Једва чекам да истражим овај фасцинантан град.“ И истражила сам га, заиста. Вечерала сам у одличним ресторанима, уживала у посластицама из пекара, у буреку и у оброцима у домовима нових пријатеља. Опуштала сам се у винаријама и неухватљивим кафићима, шетала парковима и разгледала љупке бутике. Ипак, музеји, галерије и атељеи страствених уметника и даље се истичу као моја омиљена ствар. Кроз ове сусрете, открила сам да дух Београда заиста оживљава живост за коју верујем да је ова изложба аутентично преноси.

#SerbiaInRealLife осветљава животном светлошћу оно што се данас дешава у свету уметности. Савремена изложба фокусира се на 12 импресивних српских уметника, али их има много, много више. Ово је само почетак онога што претпостављам да ће постати нова америчка љубавна веза у свету уметности, било да се ради о особи која тек почиње да укључује уметност у свој живот, или о искусним колекционарима широм света. Верујем да ћете имати исто искуство које сам ја имала и имам. ЖИВЕЛИ!

Studio visit:
Mrs. Elisabeth Escobar,
Mr. Kolya Bozovic

#SerbiaInRealLife is a group exhibition that looks at Serbia's vital and energetic, though often marginalized, art scene. It displays manifold directions and practices by 12 artists of different generations whose works have been produced in the last decade. Considered in cultural terms "off the beaten path," the art of this region has mainly been seen in the shadow of mainstream Western art tendencies. Moreover, the artists remained largely unknown to wider audiences due to the lack of marketplace and exhibition opportunities outside the country. Given this, this exhibition aims to introduce *the present tense* of Serbian art and shed light on its current artistic production.

The exhibiting artists— **Kolya Bozovic, Gabriel Glid, Biljana Dujurdjevic, Dajana Peric-Douglas, Zdravko Joksimovic, Nemanja Ladjic, Ivana Milev, Jovanka Mladenovic, Arpad Pulai, Vlad Scepanovic, Igor Simic, and Nikola Velicki**—engage rich narratives, from mundane, surreal, imaginary to sociopolitical and absurdist, and a wide range of media including painting, sculpture, and digital technologies. As such, their works align with global matters of today, namely the viability of democracy, environmentalism, and humility. Moreover, they attest that the paradigm of center and periphery, macro and micro, is outdated and inept.

For full disclosure, I was born and raised in Belgrade, Formerly Yugoslavia, and left for graduate studies while it was still Yugoslavia. So much has changed in the past 35 years, politically, economically, culturally, and yet remained the same. Coming to this project by invitation turned into a personal journey for me, a double reflection on the national art scene and my experience of it now. In this respect, I will attempt to portray Serbian art in *the present tense* not as an expert in national art history but as an outsider, a distanced art historian who is rediscovering her homeland. Perhaps skewed by nostalgia, this essay nevertheless aims to provide a clear-sighted and critical presentation that enables a better understanding of contemporary art in Serbia.

I will start with a two-folded question—how to approach Serbian contemporary art, and where to position it in a larger global context? Clearly, any art production, Serbian included, reflects socio-political and economic conditions, not as a mirror image but as an indication of time, space, and geopolitical context. Shuddered by the 1990s civil war that broke down former Yugoslavia with devastating consequences, political, economic, and cultural, Serbia (the largest of six republics of former Yugoslavia) is still torn between the post-socialist ideals of the old regime (brotherhood and unity of multi-ethnic society), and the proliferation of the capitalist liberalism and market economy. In fact, Serbia is a small, underdeveloped country aspiring to adapt to the Western standards of living. (not yet part of the European Union); it oscillates between preserving its national identity and situating itself in a larger context of developed societies.

While the art production from the 1990s was mainly directed towards the exploration of the devastating war, the rise of nationalism, and economic, political, and cultural isolation, the new century is often referred to as a period of “post-socialist transition” and the age of globalism”, signaling a gradual opening and revitalization through international collaborations. This, in turn, reconnected Serbian artists and institutions with peers abroad, positioning the country in a broader mix of global trends, ideological (neoliberalism), technological (digital age), and artistic (plurality and interdisciplinarity). In other words, artwork from the early 2000s onwards by and large followed the mainstream of global postmodern pluralist tendencies (socially engaged and participatory, and relational aesthetics and activism), where traditional practices coexist with new media, and where the established (populist and often nationalist) and the alternative (experimental and socially relevant) art scenes overlap.

The situation today seems rather tumultuous. With the undersized institutional infrastructure in place, an insufficient gallery system, no marketplace, and a practically non-existent collectors-base, as well as a lack of “effective regional cultural policies that shape “cultural production” public participation, investment, and international networking, the contemporary art scene looks sporadic yet noteworthy. It reflects a highly polarized and conflicted post-socialist society seeking new pathways forward while confronting centralized control of culture in the hands of the ruling government, along with corruption, inflation, and an uncertain future. In this situation of instability, artists are left at the mercy of individual support, personal connections, or the political elite on the top. Despite intrusive circumstances, we find a vital yet largely out-of-sight art scene with multidirectional pursuits. This is evident in the number of themes that transpired from the works in *#SerbiaInRealLife*, namely relation to nature and concern for ecology (**Jovanka Mladenovic**’s three-dimensional paintings); interconnection of public/communal and individual/private space (**Nemanja Ladjic**’s multi-channel video projection, and Igor **Simic**’s videos); on-site intervention (**Ivana Milev**’s installation), exploration of sculptural volume and space (**Arpad Pulai**, **Kolya Bozovic**’s; portrayal of human conditions (**Biljana Djurdjevic**, **Dajana Peric-Douglas**, and **Vladislav Scepanovic**); and satirical commentary on the everyday (**Gabriel Glid**, **Zdravko Joksimovic**, and **Nikola Velicki**).

Ivana Milev's work is process-oriented and driven by formalist concerns on the one hand and the architectural setting on the other. This is apparent in her large-scale, site-responsive installation *Blue Lines*, which was created especially for this exhibition. As the title indicates, it comprises two blue lines stretching across the gallery's long wall. Made out of plastic straws cut into small pieces and stitched together with wire, the piece is meticulously executed, resulting in a complex system of repetitive, abstract shapes, infinite sequencing, and modular patterns. Guided by intuitive body movements rather than preconceived ideas, Milev's work is highly laborious, methodical, and crafty.

Blue Lines, Ivana Milev

In her *Blue Lines*, she completely transformed a commonly used household item – a straw – into an impeccably woven, textile-like structure reminiscent of the traditional, handmade folk wardrobe. Once the work is finished in the artist's studio, it takes on a new life when it is installed in a given space. In truth, it becomes defined and fully completed by that space; in other words, Milev's installations of the same work are never the same. However, their constant traits remain: a sense of sinuous movement and a tendency to curve, flow, spread out and cast shadows.

They are expansive and airy.

A quality of spaciousness and craftsmanship could also be attributed to *The Playground 05*, a sizeable three-dimensional landscape by **Jovanka Mladenovic** in which she merges the tradition of oil painting with new digital technologies. Similarly, by blending a sentiment of romanticism with bio-political and ecological awareness, she creates a vast meta-scape where the physical and mental systems coexist. *The Playground 05* refers to an abandoned landscape that Mladenovic often visited while growing up, thus bringing childhood memories. Yet, it is portrayed as desolate, eerie, and unpopulated vast land, at once earthy and alien.

To evoke these feelings of infinity and remoteness and create a sense of physical and metaphysical depth, the artist goes beyond pictorial illusionism. Instead of conventional perspectival rendering of space, she turns to digital printing technologies, creating small objects in porcelain that look like biomorphic citizens floating in and out of the painting's surface and entering the surroundings. Hybrids of some sort, these porcelain figurines could be humanoids or other postapocalyptic inhabitants populating a space where the material and virtual converge. At once tender, lonely, peaceful, and threatening, *The Playground 05* takes us into the unknown, futuristic, sci-fi territory that could offer both the apocalypse or paradise, utopian or dystopian worlds. By occupying overlapping realities, the real and the fictional, Mladenovic's view of contemporary nature and society is skeptical yet sprinkled with hope.

The *Last Supper* by **Biljana Djurdjevic** embodies another bleak outlook on contemporary living conditions. This oversized, multi-panel work, painted in different shades of gray, addresses an overall social malaise triggered by increased conformity and institutionalization of humans by technology and the media, both globally and locally. Devoid of human presence, we are confronted with a grim scene featuring a bunk bed, chairs, and tables; the protagonists seem to have departed the stage, leaving behind a muted narrative, and unbearable loneliness. Could this image be of a household, factory, hospital, or prison? Whatever it is, the painting captures a feeling of suppression, entrapment, discomfort, anxiety, and even fear.

Last Supper, Biljana Djurdjevic

The *Last Supper* is a postmodern epic tale and a contemporary portrayal of current social affairs whose effects are chilling. The artist here refers to Foucault's writings from *Discipline and Punish* (1975), discussing the historical change of punishment in Western systems that led to prison with its panopticon structure not only as the dominant form of surveillance and punishment but also a synonym for other forms of controlling mechanisms whether ideological, corporate, or educational. Depicted in a robust naturalistic manner and monochromatic pallet reminiscent of the Dutch 17th-century genre and still life paintings, *The Last Supper* carries a weight of silent warnings about the condition of modern humanity and its loss of compassion and humility.

The mix of biblical narrative with naturalistic rendering referencing the state of modern humanity—and, in this case, the digital age—is also evident in **Vladislav Scepanovic's** portrait trilogy *Adam and Eve*. While the first painting, *Adam and Eve*, depicts male and female nudes in frontal positions and a tradition of chiaroscuro oil paintings, the second one, *Adam and Eve #2*, portrays the nudes with their backs turned to each other and the QR code between them, reading "Adam and Eve, biodegradable robots. New Adam and Eve hybrids between biodegradable robots and self-created machines. Intention, simulation of immortality."

In the third part of the trilogy, *Adam and Eve: The New Garden of Eden*, the nudes face each other and meet in the new digital paradise. Painted in a muted color palette, the piece underscores a significant shift from the human-centered world to the virtual world.

This new order of "digital capitalism," required a new Adam and Eve and a new Garden of Eden where the life cycles of birth, growth, and death are replaced by endless simulations of eternity programmed by AI. Essentially, these digital Adam and Eves are a new species inhabiting a new environment; they are "biodegradable robots and the new paradigm for the future."

An entirely different approach to painting, stylistic and thematic, appears in **Dajana Peric-Douglas'** series *The Prayers List*, a set of small-scale, quiet, and meditative works. Steered by childhood memories of personal loss caused by a regional war in the 1990s with especially devastating consequences for the most multi-ethnic republic of Bosnia and Herzegovina (which, after the 1995 Dayton peace agreement became Republic Srpska) where the artist grew up. These gentle yet poignant works are tacit passages to feelings of sorrow and mourning. In effect, Peric-Douglas' entire practice, including performances, sculptures, and paintings, chronicles the interlay of personal narratives with the complex history of her homeland. Using church candles that have been sanctified, she starts by dripping melted beeswax on a canvas during a single prayer. She finishes the work when the Prayer, dedicated to a specific family member, is done.

As a result, each visual Prayer differs in color, rhythm, texture, and format depending on the candle size, the number of candles used, and the meaning and duration of the Prayer. As the wax drops and bonds onto the canvas, it creates a linear pathway and density intuitively controlled by the artist's hand. The candle wick is integral to every piece, sealing each Prayer and leaving a physical mark of its presence. Tender and silent, Peric-Douglas' *Prayers* are painterly grievances; they embody agony yet release peace. They testify that endurance in life overcomes the weight of trauma. The artist says, "Prayers have become my universal language of communication with people, and they are a never-ending process."

Prayers List,
Dajana Peric Douglas

The exploration of material, in this instance—wool—its physical properties and its tactile and symbolic qualities is also seen in a group of sculptures by **Arpad Pulai**. Veiled with a nuance of phantasy, his *Army of Felt Dreamers* pieces and his *Arctic Sandwich Tern* represent a fusion of biomorphic, zoomorphic, and anthropomorphic shapes. They are all imaginary forms of the human body, questioning their existence through other organic life forms. Informed by memories of the artist's childhood spent in a pastoral setting of the family homestead and surrounded by the regional flora and fauna, his work has a dreamy and surreal dimension.

Lingering between mysterious and creepy, natural and supernatural, Pulai's hybrid characters seem primordial, phantasmagoric, and otherworldly. To paraphrase the artist, surrealism is a defense mechanism for dreamers, allowing endless possibilities. Following this maxim, Pulai creates soft, highly palpable sculptures that encapsulate the mysteries of both organic and human worlds. By using biomimetic principles, that is, by incorporating patterns found in wildlife into textile design, he creates a phantasmagoric forest with bizarre-looking creatures. More specifically, through a technique of needle felting, Pulai shapes the wool fibers to create complex three-dimensional, make-believe forms that merge fiction and reality, myths and folklore, humans and chimera.

Arctic Sandwich Tern, Arpad Pulai

By contrast, the work of **Kolya Bozovic** is grounded in urban life. Incorporating found materials and products, he channels the city vibes and traces of street life into vibrant painterly compositions and sculptural installations. This is shown in his *Autonomous Forms of the New World*, a mix-media, site-related installation that combines sculpture and painting with industrial objects. With the large painting with splashy colors on one wall and metal tubes, painted in pink and bent in a way to pour out of its surface, the piece can easily be considered a three-dimensional, dazzling cityscape that reflects the fast pace of contemporary life, digital technology, and consumerism.

Sketch, Autonomous Forms of the New World, Kolya Bozovic

Oscillating between expressive qualities of abstraction and motifs from pop art, while referencing minimalist vocabulary and postmodernist appropriation trends, Bozovic's practice is embedded in the city infrastructure and its urban culture (Belgrade is a pulsating city of over 2 million people with highly congested traffic and a large number of pedestrians). He starts with the commonplace and ordinary things he finds on streets, such as metal pipes, lighting fixtures, and car parts, only to strip down their functionality in a readymade manner, transport them into a new pictorial reality, and assign them a symbolic meaning. At large, the artist's work captures the buzz of urban experience while celebrating the poetics of the everyday.

The theme of urban life also permeates the works of **Nemanja Ladjic** and **Igor Simic**.

Ladjic's *Stroll*, a 5-channel video installation with sound, is an immersive environment made to evoke the experience provided by Virtual Reality. It contains five projections, based on compiled photo scans stitched together through 3D modeling software, that simulate walking through city streets or, as the title indicates, strolling. The projections include randomly connected images of different locations, including Belgrade, Venice, Vienna, and others.

Ladjic orchestrates here a dizzying and even disorienting environment where pictures are overlapping and intersecting, alluding not only to memories of visited places that are often incomplete or faded, but also to today's world of social networking, digital technologies and media (mis)information – the unstable, fractured, and paradoxical world. Moreover, the hypnotic, ambient soundtrack further enhances the sensation of movement and makes the installation even more fluid and extensible. In this respect, *Stroll* offers a physical and mental journey through space and time, which are equally real and imaginary, actual and virtual.

Simic's work, too, employs new media, focusing mostly on digital film and video games. However, its foundation is philosophical inquiry and storytelling, exploring questions of human existence with its inherent contradictions, such as beauty and terror, good and evil, love and hate, progress and regress. More specifically, Simic's videos delve into conflicting relationships between people and technology, such as necessity and addiction, (mis)trust, surveillance, and manipulation.

Melancholic Drone appears like a video game with an automated voice telling a story about a military drone out of combat circulating the skies of Belgrade and reflecting on its pointless navy service (indirectly alluding to the US bombing of Belgrade in 1999). As the drone develops affection for the city while yearning for freedom from the military, it becomes aware that operators behave more like machines than humans and that humans are becoming disposable and programmed like machines. It is the reversibility of human and machine—emotional, behavioral, intelligent, and technological—that is at stake here.

Don't be Fake is a sing-along tale about life as a *simulacrum*. The chorus—*It's a thin line between the real and fake, love and tears, debate and justice, but one thing is real, it's fear*—along with the opening line in the subtitles—*Socrates has found a party of radical sincerity with the slogan, 'Vote for me, I know that I don't know anything*—emphasizes the central theme of the entire video, our culture of fear, mistrust, hypocrisy, conformism, and fakeness.

Similarly, *The End Times* delivers a parody of mainstream news systems, such as the *New York Times*, which are supposedly trusted as prestigious sources of information and symbols of journalistic excellence. By teasing these channels of information, Simic points to their bogus side. In addition, he caricatures here the corporate economy of so-called developed countries and their banking systems and the omnipresence of social networks, while also commenting on inequalities, greed, warfare, and, most importantly, on the collapse of democracy where nonbiased news and free speech are replaced by fake news and silencing.

The End Times, Igor Simic

Overall, Simic's works are a satirical commentary on our media-driven world in which bots and humans, the real and the fake, are interchangeable categories. Playful at heart, they make us grinch and laugh.

The playfulness and reference to our media culture, precisely to the well-liked children's show *Peppa Pig*, also manifests in **Nikola Velicki's** works, *Muddy Puddle*, *When Will it Snow?*, and *This is My Toy!* All part of his larger body of work inspired by this British animation series starring Peppa, an anthropomorphic female piglet, and her family and peers. As the artist explains, during the COVID-19 period, being caught at home under lockdown, he spent a lot of time watching the Peppa episodes with his preschool children only to realize that the life of adults is not that much different from the life of kids and can easily be reduced to daily routines such as school or work and basic emotional behaviors such as laughter, tears, worries, mistakes, and rewards.

Besides portraying ordinary life with humor, what also drew Velicki to Peppa Pig animation is its visual aspect, characterized by simplicity and cartoonish quality, and the execution itself, that is, the techniques of stop-motion which create an illusion of movement. These features corresponded in many ways to the artist's affinity towards reductive and, at times, primitive-like forms of drawing. While the *Muddy Puddle*, made in linoleum, references Peppa's constant jumping on muddy puddles, *When Will it Snow?* depicts one of her boots on a large scale, cast in rubber and painted with elements from the animation. *This is My Toy!* is produced with LED neon and light, and recalls Peppa's younger brother, George, who often cries in the series. For Velicki, this group of works represents a search for individual expression through spontaneous child-like play and humor. Retelling Peppa's story allowed the artist to experiment formally with drawing and printmaking processes while staying committed to his signature style of flatness, broad strokes, expressive gestures, and cartoonish, comic characters. Direct and raw, intuitive rather than preconceived, Velicki's work is witty, lighthearted, and fanciful.

A sense of subtle humor and tease, both formal and conceptual, underpins the work of **Gabriel Glid**. Undeniably whimsical and often naughty, his sculptures and prints are on the edge of absurd yet are playful at heart. They explore relationships between common, utilitarian objects, both vernacular and modern, and people to uncover contradictory impulses of our contemporary society torn between the consumption of goods and false ideologies and a desire to break away from them. This is evident in two of Glid's pieces, *Morava* (print) and *Minimum Wage* (sculpture). *Morava* was a popular brand of Serbian cigarettes with the highest sales in the Former Yugoslavia until it was discontinued in 2005. The brand was named after one of the largest rivers in Serbia, symbolizing national heritage. The print portrays a woman in a traditional folk dress and scarf wearing fancy, red, high-heel shoes. With her crossed legs and a gentle smile, she appears alluring, sexy, and tempting, just like nicotine itself (Serbia is a heavy-smoking society). On the other hand, by being detached from the ground, she looks afloat, referencing, as the artist explains, the famous *White Angel* fresco from the 13th-century Byzantine monastery Mileseva in Serbia, considered to be the national angel-guardian and later a universal messenger of peace.

Morava, Gabriel Glid

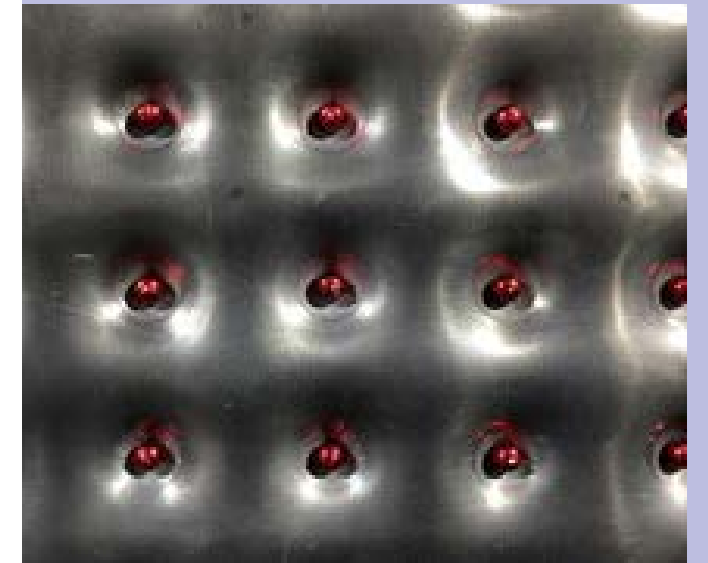
White Angel, fresco, Mileseva monastery

This twisted entanglement of tradition and modernity is also shown in *Minimum Wage*, a disproportionally oversized container mimicking a traditional woven basket used mostly for grocery shopping, especially in rural areas of Serbia. As an emblem of everyday life, *Minimum Wage* points to a “big space and little money,” or to a duality of “stuffed and empty,” referencing enormous inflations during and after the 1990s and an ongoing economic situation where money is worthless. It is this discrepancy between possibilities and desires, expectations and realities, in terms of actual goods but also life’s meaning, that Glid’s work brings to the surface.

Zdravko Joksimovic’s *Art Therapy*, a series of sculptural reliefs, also addresses modern life’s fragility and well-being of humanity. In this ongoing body of work—circularly shaped pieces with lead surfaces and application of other tiny utilitarian elements, such as buttons, pearls, and batteries that the artist associates with medical pills—the artist points to social malaise caused by external and internal pressures that are beyond one’s control and ability to change. Under such uncertainty and confusion, the only consolation left, in the artist’s view, is “art therapy.” Joksimovic envisions this art therapy as a holistic endeavor seeking balance and harmony in life and art. While the completeness in life manifests itself best in purposeful actions, the entirety of art lies in formal and conceptual problem-solving, leading to beauty as an aesthetic and an ontological category. Essentially, both pursuits lead to creating meaningful and enriching experiences.

Art Therapy series, Zdravko Joksimovic

Joksimovic’s approach to artmaking is both intuitive and detailed. He is a formalist at heart and a *gestalt*-artist who, much like Gestalt psychologists, aims to create “organized structures in which figure and ground are one.” Indeed, each part of his composition—such as shape, color, and position of add-on elements—has its own visual identity and conceptual rationale. The choice of material is also crucial to the artist; in fact, it is his starting point that triggers the idea, or a “living thing,” as he says, which then dictates the direction of the work. Color, too, is an important element of his compositions. For example, he follows the pre-existing colors of discarded objects he incorporates into these relief-assemblages, such as medical pills, buttons, or batteries, allowing them to guide and affect the outcome of the piece. However, Joksimovic’s whimsical titles, such as—*Use only these batteries; Close to the proudly red color; Lead Energy; Why this way; Against rudeness everything*—complete his works. Often vague and intentionally allusive, they reveal the artist’s thinking and communicate ambiguous meanings. Here, humor dips into cynicism and nostalgia into poetry. “Humor is part of my nature and the way I initially joke with myself, and then I try to make this reality more tolerable,” says the artist. Clearly, the *Art Therapy* series is a healing mechanism aspiring for wholeness. Through simple abstract forms where the sheer materiality of surfaces replaces the narrative, they are essentially metaphors for wholeness.

In conclusion, and after discussing an array of individual artistic approaches in *#SerbiaInRealLife*, from personal to politically relevant narratives, to environmentally driven, and technologically engaged works, I return to the initial set of questions, where and how to position the Serbian art of today in a larger context; how to draw a parallel between the economically powerful Western states and the marginalized, sidelined and practically invisible country of Serbia; and how to acknowledge Serbia's local particularities about the current global situation and movements? A useful way to frame the answers to these questions is through a concept of *glocal* implying a synthesis of local and global, where the particularities of a place merge with universalities, where the homogeneity (center /macro) meets the heterogeneity (periphery/micro). In fact, looking at Serbia nowadays (the micro), a small country from the Balkans vis-a-vis the economically powerful West (the macro) and its alliances, it may come as no surprise to find more similarities than differences. For example, an overall disregard for arts and culture, lack of government support, the shift from art to entertainment, and increased politicization of art in support of ruling doctrines and ideologies seem to be their shared traits. While the dividing lines between the two socio-economic systems and their arts remain the marketplace and professionalized operating standards or the lack thereof, other commonalities apply. They include pluralist artistic practices and diverse thematic orientations, ranging from social commentary and humor. Additionally, political volatility and a clash of values in ethics and aesthetics are evident in both social orders, late socialist and high capitalist. However, their manifestations are different, driven by the particularities of local histories and interests.

Nowadays, Serbia is a hybrid society at the political, social, and cultural crossroads. Still perceived by many as a backward country in the Balkans, stigmatized by war and disconnected from progressive Europe, and often dismissed by international cultural organizations, Serbia remains a fragmented society seeking afresh collective identity and artistic individuality that is not in opposition. Still, in dialogue with international currents. The invisibility of Serbian art on the global art scene is not because of less-worthy art but simply because of its geopolitical and economic position of subjugation, political instability, and internal disunity. Yet, in the face of adversity and hardship, art sustains, rising above socio-political and financial conditions. It becomes a necessity for self-expression, self-preservation, critical reflection, social engagement, and the survival of fundamental human values. Serbian art *in the present tense* is a testament to this enduring spirit.

¹ For further discussion on the period of isolation see, Milena Jokanović, "Selling the Otherness- the Stereotyped Image of the Balkan in Serbian Art of the Early 2000" in *Contemporary Southern Europe*, 2024. <https://contemporarysee.org/selling-the-otherness-the-stereotyped-image-of-the-balkan-in-serbian-art-of-the-early-2000s>

² Iesa Denegri, *Teme Srpske Umetnosti 1950-2000*. (Belgrade: Fundacija Kolekcija Trajkovic, 2013) p. 433; and "Symptoms of Serbian Art Scene After 2000" in *Remont Art File* #1, p. 10-17. <https://www.remont.net/files/Remont%20Art%20Files%201.pdf>

³ The period after October 5, 2000, when the regime of Slobodan Milosević fell down marked the end of sanctions imposed by the West on Serbia; the country opened up, giving artists a chance to participate in international art events. In addition, many foreign curators, including Rene Block, Harald Szeemann, and Peter Weibel, among others, took an interest in organizing group exhibitions that featured artists from the region. See Jokanović, "Selling the Otherness," p.147.

⁴ Two significant institutions in the capital of Belgrade, the National Museum of Art and the Museum of Contemporary Art (MoCAB) were closed for a long time; the former between 2003-18 and the latter between 2007-17, leaving an intellectual and artistic vacuum.

⁵ Maja Cirić, "Art Through the Lens of Geopolitics: An Interview with Maja Cirić," in WGI World: Geostrategic Insights. <https://www.wgi.world/art-through-the-lens-of-geopolitics-an-interview-with-maja-ciric/>

⁶ For further discussion on the situation today, see Predrag Cveticanin, "(Ne)razumevanje stanja culture u Srbiji danas." Portal za kulturu Jugoistocne Evrope." <http://www.seecult.org/vest/cveticanin-nerazumevanje-stanja-kulture-u-srbiji-danas>

⁷ Vladislav Scepanović, Artist Talk, POMA Museum, Republic of Korea, 2021 <https://vladscepanovic.com/poma-museum/>

⁸ Quoted in Dajana Perić-Douglas's Artist Statement

⁹ White Angel fresco is one of the finest examples of the Serbian and European medieval art. The fresco depicts an angel wearing white robes, sitting on a stone and showing the myrrh-bearers the empty tomb of Christ—the place of his resurrection. The angel's enigmatic facial expression is often compared to that of Mona Lisa, gazing straight into the observer's eyes. In 1963, the fresco was sent as a message in the first satellite broadcast signal from Europe to America in 1963. The same signal was later sent to space as a universal symbol of peace, along with photos of the Great Wall of China and man's first steps on the moon. <https://www.atlasobscura.com/places/beli-andeo-white-angel>

¹⁰ Quoted in Ivona Fregl, *Zdravko Joksimović: Art Therapy*. (Belgrade: Galerija Lucida, 2017)

¹¹ See Zoran Erić, "Beogradska umetnicka scena: od centra do periferije I nazad." *Studije Savremenosti*. <https://www.studije-savremenosti.org/2018/02/24/beogradska-umetnicka-scena-od-centra-do-periferije-i-nazad-2/>

¹² The concept of Balkanization, as an exotic fictitious construct of the West to describe Serbia as the "other," primarily in derogatory terms, was frequently used in the early 2000s as a way to compare it with the tendencies of the West. See Maja Cirić, The Construction of the Balkans as the Other in Contemporary Art Practices. *Remont Art Files* #1, p.29-40. <https://www.remont.net/files/Remont%20Art%20Files%201.pdf>

¹³ For further discussion, see Nikola Dedić in *ArtMargins*, 9/18/2012 <https://artmargins.com/nikola-dedic/...Oktobarski>

Из садашње перспективе: поглед на савремену уметност из Србије

Групна изложба *#SerbiaInRealLife* представља један могући поглед на српску савремену уметност која је упркос својој енергији и виталности често маргинализована. Кроз радове дванаест уметника различитих генерација, чија су дела настала у последњих десет година, изложба не претендује да прикаже свеобухватну слику данашњих уметничких пракси, већ да укаже на разноврсност уметничких израза. Углавном запостављена у ширим светским оквирима, уметност овог поднебља је виђена у сенци владајућих западних уметничких тенденција. Штавише, уметници су често остајали непознати широј публици управо због недостатка тржишта и немогућности излагања ван земље. С обзиром на то, ова изложба настоји да америчкој публици представи садашњост српске уметности и прикаже актуелну српску уметничку продукцију.

Уметници и уметнице заступљени на овој изложби – **Коља Божовић, Габриел Глид, Биљана Ђурђевић, Дајана Перић Даглас, Здравко Јоксимовић, Немања Лађић, Ивана Милев, Јованка Младеновић, Арпад Пулаи, Владислав Шћепановић, Игор Симић и Никола Велички** – баве се широким опсегом тема, од свакидашњих наратива до надреалне, имагинарне, социополитичке и апсурдне стране живота, које су реализоване у различитим медијима од сликарства, скулптуре до дигиталних технологија. Њихови радови, у складу са глобалним питањима данашњице, преиспитују позицију демократије, екологије, емпатије и људске егзистенције, потврђујући тиме да је такозвана парадигма центра и периферије, микро и макросвета, застарела и неподесна.

Текст пишем из перспективе такорећи странца – рођена и одрасла у Београду, али отишла на постдипломске студије у САД за време Југославије. Толико тога се променило у протеклих тридесет пет година, политички, економски, културно, а истовремено се чини да је остало исто. У том смислу, рад на овом пројекту се претворио у лични и професионални „времеплов“. Имајући то у виду, покушаћу да српску уметност данас не осликам као стручњак за националну уметности већ као „отуђена“ историчарка уметности која изнова открива своју земљу. Иако вероватно носи трачак носталгије, овај есеј тежи критичком приступу данашњој уметничкој сцени, са надом да иностраној, а нарочито америчкој публици, омогући боље разумевање српске савремене уметности.

На почетку ћу поставити двоструко питање – како приступити српској савременој уметности и како је позиционирати у ширем контексту? Јасно је да свака уметничка продукција, укључујући и српску, одражава друштвено-политичке и економске прилике, не као огледало, већ као индикацију времена, простора и геополитичког контекста. Потресена грађанским ратом 1990-их који је разбио Југославију уз катастрофалне политичке, економске и културне последице, Србија је и даље растрзана између постсоцијалистичких идеала старог режима и пролиферације капиталистичког либерализма и тржишне економије. Као мала неразвијена земља која тежи да се прилагоди западном стандарду живота, Србија осцилира између очувања националног идентитета и налажења свога места у развијенијим друштвима.

Док је уметничка продукција 1990-их била углавном усмерена ка преиспитивању последица рата, успона национализма и економске, политичке и културне изолације, нови век се често назива периодом „постсоцијалистичке транзиције“ и „добом глобализма“, указујући на постепено отварање и ревитализацију кроз међународну сарадњу. Ово је, заузврат, поново повезало српске уметнике и институције са колегама у иностранству, постављајући земљу у шире окружење глобалних трендова: идеолошких (неолиберализам), технолошких (дигитално доба) и уметничких (плуралитет и интердисциплинарност). Другим речима, од почетка 2000. па надаље, углавном су праћене глобалне постмодернистичке тенденције (друштвено ангажована и партиципативна уметност, релациона естетика и активизам), где традиционалне праксе коегзистирају са новим медијима и где се етаблиране (популистичке и често националистичке) и алтернативне (експерименталне и друштвено релевантне) уметничке сцене преклапају.

Ситуација данас изгледа критично. Са недовољно развијеном институционалном инфраструктуром, незадовољавајућим галеријским системом, непостојањем тржишта и практично непостојећом базом колекционара, као и недостатком „ефикасне регионалне културне политике која обликује културну производњу“, учешћа јавности и међународног умрежавања, савремена уметничка сцена изгледа спорадична, али вредна је пажње. Она одражава поларизовано и конфликтно постсоцијалистичко друштво које са једне стране тражи нове путеве напред, док се са друге стране суочава са централизованом контролом културе у рукама владајуће гарнитуре, корупцијом, инфлацијом и неизвесном будућношћу. У овој ситуацији нестабилности, уметници су препуштени на милост и немилост индивидуалној подршци, личним познанствима или политичкој елити на врху. Упркос свим овим околностима, налазимо виталну, али нажалост „невидљиву“ уметничку сцену са вишесмерним тенденцијама. Овакве околности се одражавају кроз тематике изложених радова: однос према природи и брига за екологију (тродимензионалне слике Јованке Младеновић); повезаност јавног/комуналног и индивидуалног/приватног простора (видео-пројекција Немање Лађића и Игора Симића); просторна интервенција (Ивана Милев), истраживање скулптуралног волумена и простора (Арпад Пулаи, Коља Божовић); приказ егзистенцијалних стања (Биљана Ђурђевић, Дајана Перић Даглас и Владислав Шћепановић) и сатирични коментари свакодневног (Габриел Глид, Здравко Јоксимовић и Никола Велицки).

Рад Иване Милев је процесно оријентисан; са једне стране вођен је питањима форме, а са друге архитектонским окружењем. То се види у њеној просторној инсталацији Плавe линије која је осмишљена специјално за ову изложбу. Као што наслов каже, саздана је од двеју плавих линија које се протежу преко дугачког зида галерије. Направљена од пластичних сламки исечених на мале делове и спојених жицом, инсталација је заснована на сложену систему апстрактних облика и модуларних шара. Вођен интуицијом и покретима тела у простору, а не *a priori* концепцијама, процес Иване Милев је изузетно захтеван, методичан и из њега производи савршено изведен уметнички рад.

У својим Плавим линијама уметница је потпуно трансформисала свакидашњи предмет – сламчице – у беспрекорно исплетену структуру налик текстилу која асоцира на традиционалну, ручно рађену народну ношњу. По завршетку процеса у атељеу, уметничко дело добија нови живот када се постави у датом простору. У суштини, тај простор га одређује и употпуњује; другим речима, инсталације истог рада Иване Милев су увек различите. Међутим, њихове сталне карактеристике су осећај сталног покрета и вијугања, те игра сенки, могућности проширења и континуитет.

Сличан квалитет експанзије и перфекционистичке израде може се приписати и Игралишту 05, великом тродимензионалном пејзажу Јованке Младеновић, у којем се спајају традиција уљаног сликарства са новим дигиталним технологијама. Мешајући романтичарски сентимент са биополитичком и еколошком свешћу, уметница ствара метапејзаж где физички и емотивни простори коегзистирају. Игралиште 05 односи се на напуштени предео који је уметница често посећивала у детињству, будући тако ране успомене о одрастању, али и самом пределу. Насликан као потпуно напуштен простор без људског трага, Игралиште 05 истовремено делује стварно и нестварно, отуђено и смирујуће.

Да би дочарала осећаје бескраја и даљине и створила осећај физичке и метафизичке дубине, уметница напушта параметре илузионизма и уместо традиционалног перспективног приказивања простора, окреће се технологији дигиталне штампе, стварајући притом мале предмете у порцелану који делују као лебдећи биоморфни грађани који напуштају површину слике и улазе у околну средину. Имајући својства својеврсних хибрида, ове порцеланске фигурице функционишу као хуманоиди или други постапокалиптични становници који насељавају простор у коме се материјално и виртуелно спајају. Истовремено нежно, усамљено, мирно и претеће, Игралиште 05 води нас у непознату, футуристичку, научнофантастичну територију која нуди и апокалипсу и рај, утопијски и дистопијски свет. Преклапајући стварност и фикцију, поглед Младеновићеве на садашњу природу и друштво је скептичан, али испуњен надом.

Последња вечера Биљане Ђурђевић представља још један суморни поглед на данашње услове живота. Ово предимензионирано уметничко дело састављено из више панела, осликано у нијансама сивих тонова, призива општу кризу савременог друштва, изазвану повећаним конформизмом и институционализацијом човечанства помоћу технологије и медија, како на глобалном, тако и на локалном нивоу. Без трага људског присуства, овде смо суочени са тмурном сценом испуњеном празним столом и наређаним столицама која даје утисак да су протагонисти сишли са сцене, остављајући за собом пригушен наратив и неподношљиву усамљеност. Било да алудира на напуштено домаћинство, или можда болницу или притвор, ова слика изазива нелагоду, осећај заробљености, па чак и страха.

Укратко, *Последња вечера* је постмодерна прича и савремени приказ актуелних друштвених догађаја чији су ефекти застрашујући. Уметница се овде позива на Фукоове списе из дела *Надзирати и кажњавати* (1975), који се односе на историјске промене начина кажњавања у западним системима и које укључују затвор са својом структуром паноптикума као доминантног облика надзирања и кажњавања и као синонима за друге облике контролних механизма, било да су они идеолошке, корпоративне или едукативне природе. Реализована у маниру натурализма у монохроматској палети, која подсећа на холандско жанр сликарство, и мртве природе из 17. века, Последња вечера носи тихо упозорење о стању модерног човечанства које полако тоне у тоталну дехуманизацију.

Адам и Ева, Владислав Шћепановић

Мешавина библијске теме и реалистичког третмана слике која нас преноси у стање модерног човечанства – у овом случају, дигиталног доба – такође је евидентна у трилогији портрета Владислава Шћепановића Адам и Ева. Док прва слика Адам и Ева приказује мушке и женске актове у фронталној позицији и у традицији кјароскуро уљаних слика, друга слика Адам и Ева #2 приказује актове међусобно окренутих леђа и QR кодом између њих на коме се читава следеће: „Адам и Ева, биоразградиви роботи. Нови Адам и Ева хибриди биоразградивих робота и машина које су сами начинили. Намера, симулација бесмртности.“

У трећем раду трилогије – Адам и Ева у рајском врту актови су окренути један другом како би се састали у новом дигиталном рају. У палети пригушених боја, овим радом уметник наглашава данашњи заокрет ка виртуелном свету у коме је присуство човека заменила дигитална технологија.

Према речима уметника, овај нови поредак „дигиталног капитализма“ захтевао је новог Адама и Еву и нови Рајски врт где су животни циклуси рађања, раста и смрти замењени бескрајним симулацијама које програмира вештачка интелигенција. У суштини, ови дигитални Адам и Ева су нове врсте које насељавају ново окружење; они су „биоразградиви роботи и нова парадигма за будућност“.

Сасвим другачији стилски и тематски приступ сликарству јавља се у серији Молитвена листа Дајане Перић Даглас коју чини скуп тихих и медитативних дела малог формата. Руководјена болним сећањима из детињства услед грађанског рата деведесетих и трагичних последица које је оставио на велики број становника Босне и Херцеговине где је уметница одрасла, ово су нежна и дирљива дела која носе са собом тугу и жал. Користећи освештане црквене свеће, њен стваралачки процес почиње читањем молитве током које восак са свеће капље на платно. Рад се завршава кад је молитва, посвећена одређеном члану или пријатељу породице, окончана.

Сваки рад је у својој суштини визуелна молитва, и разликује се по боји, ритму, текстури и формату у зависности од величине и броја употребљених свећа, те значења и трајања молитве. Восак, полако капљући на платно, ствара линеарну путању и густину коју интуитивно контролише уметничка рука. Фитиљ за свећу је саставни део сваког комада јер оставља физички траг свог присуства. Молитвена листа извире из унутрашње патње. Садржи и агонију и мир, при чему сведочи да животна издржљивост превазилази тежину трауме. Како сама уметница каже: „Молитве су постале мој универзални језик комуникације са људима и оне су бескрајан процес.“

Истраживање материјала, у овом случају вуне, њених физичких својстава, као и тактилних и симболичких квалитета, долази до изражаја у групи скулптура Арпада Пулаија. Кроз спој биоморфних, зооморфних и антропоморфних облика, његова група радова Војска вунених сањара и Арктичка морска чигра представља међу фантазије и реалности. Имагинарни облици људског тела се овде преиспитују кроз друге органске облике живота. Уметничко детињство проведено у пасторалном амбијенту породичног салаша у Војводини са богатом регионалном флором и фауном, дало је његовом делу сањарски дух и надреалну димензију.

Како осцилирају између мистериозног и препознатљивог, природног и натприродног, Пулаијеви хибридни ликови изгледају фантазмагорично и нестварно. Да парафразирамо уметника „надреализам је одбрамбени механизам сањара који отвара бескрајне могућности тумачења“. Вођен овим ставом, Пулаи ствара изражајно тактилне скулптуре које обједињују тајне органског и људског света. Користећи биомиметичке принципе, тј. преузимајући облике из природе, флоре и фауне, и инкорпорирајући их у дизајн текстила, он ствара колоније бизарних створења. Користећи технику филцања иглом, Пулаи обликује вунена влакна да би створио сложене тродимензионалне форме које спајају фикцију и стварност, митове и фолклор, људе и химере.

Као контраст Пулаиу, уметничка пракса Коље Божовића произлази из урбаног живота. Интегришући нађене материјале и производе, он трансформише вибрације и трагове града у сликарску композицију и скулптуралне инсталације. Ово долази до изражаја у његовим Аутономним формама новог света, мултимедијској инсталацији која комбинује скулптуру и сликарство са индустријским објектима. Са сликом великог формата и вибрирајућим бојама на једном зиду и металним цевима савијеним тако да се изливају из површине слике, овај рад функционише као тродимензионални урбани пејзаж који осликава брз темпо савременог живота вођен дигиталном технологијом и конзумеризмом.

Осцилирајући између експресивних квалитета апстракције и мотива поп-арта, са једне стране, и позивајући се на минималистички речник и постмодернистичке трендове апропријације, са друге стране, Божовићева уметничка пракса је уткана у градску инфраструктуру и његову урбану културу. Уметник углавном почиње од свакодневних објеката које налази на улици, попут металних цеви, расветних тела и делова аутомобила, да би их потом у традицији *ready-made* ослободио сваке функционалности и затим пренео у нову сликовну стварност са симболичким значењем. Једном речју, Божовићев рад еманира искуства урбаног живота и слави поетику свакодневице.

Војска вунених сањара
Арпад Пулаи

Шетња, Немања Лађић

Тема урбаног живота провлачи се и кроз стваралаштво Немање Лађића и Игора Симића. Лађићева Шетња, 5-канална аудио-видео имерзивна инсталација, креирана је попут виртуелне стварности да би тим путем дочарала искуство физичког простора. Шетња обухвата пројекције засноване на великом броју скенираних фотографија, потом спојених кроз програм за тродимензионално моделовање који симулира шетњу градским улицама. Пројекције су компилација фотографија различитих локација, укључујући Београд, Венецију, Беч и друге градове.

Лађић овде оркестрира простор у коме се слике непрестано уклапају и укрштају, провоцирајући дезоријентисаност, па чак и вртоглавицу. Тиме не евоцира често непотпуне или избледеле успомене на посећена места, већ предочава данашњу доминацију друштвених мрежа, дигиталних технологија и медијских (дез)информација које доприносе слици нестабилног, подвојеног и парадоксалног света. Уз то, хипнотички, амбијентални звук додатно наглашава осећај кретања и чини инсталацију још флуиднијом и пространијом. У том смислу, Шетња нуди путовање кроз простор и време, које је подједнако стварно и измаштано, физичко и метафизичко.

И Симићев рад је заснован на новим медијима будући да се он углавном бави дигиталним филмом и видео-играма. Међутим, срж уметникове праксе је нарација ослоњена на филозофске проблеме и то нарочито на питања људске егзистенције која у себи носе урођене противречности, као што су лепота и ужас, добро и зло, љубав и мржња, храброст и страх. Тачније речено, Симићев видео-радови баве се конфликтним односима између људи и технологије, као што су зависност и независност, поверење и неповерење, надзор и манипулација.

Меланхолични дрон делује као видео-игра са аутоматизованим гласом који казује причу о војном дрону који кружи небом Београда и размишља о својој бесмисленој војној служби (алудирајући на НАТОбомбардовање Београда 1999. године). Како се дрон полако заљубљује у град жудећи да се истовремено ослободи војске, постаје свестан да се људи-оператери понашају све више као машине а све мање као људи и да људи постају заменљиви и линеарни попут машина. Реверзибилност човека и машине – емоционалног, бихевиоралног, интелектуалног и технолошког, суштина је овог видео-рада.

Не буди фолирант је још једна видео-прича о животу као симулакруму. Рефрен – Танка је линија између стварног и лажног, љубави и суза, правде и неправде, *али једно је стварно, то је страх* – заједно са уводним титловима – Сократ је пронашао партију радикалне искрености са слоганом „Гласајте за мене, знам да ништа не знам“ – наглашава главну идеју videa, а то је да живимо у култури страха, неповерења, лицемерја, конформизма и лажи.

Слично томе, Крај Тајмса представља пародију на владајуће системе информација и светских вести – као што је *New York Times* – којима се верује као престижним изворима информација и симболима новинарске непристрасности и изврсности. Са ироничним и духовитим подсмехом на ове канале информисања, Симић указује на њихову перфидну страну. Уз то, уметник баца карикатурни поглед на корпоративну економију такозваних развијених земаља и њихове банкарске системе и свеprisутност друштвених мрежа, наглашавајући друштвене неједнакости, људску похлепу, апсурдна ратовања и што је најважније колапс демократије где су искреност и слобода изражавања избрисани лажима и прећуткивањима.

У целости, Симићева дела доносе сатиричне коментаре наше садашњости у коме су нажалост роботи и људи, морал и неморал заменили своје позиције. Виспрени и духовити Симићеви радови се поигравају са нама изазивајући истовремено и смех и горчину.

Духовито поигравање са нашом медијском културом евидентно је и у серији радова Николе Величког. Обједињена насловом Пепа прасе, цела серија је инспирисана нашироко познатом, британском анимацијом у којој је водећи протагониста Пепа, антропоморфна женка-прасе, њена породица и другари. Три рада: Блатњаве барице; Када ће снег? и То је моја играчка!, како уметник објашњава, део су много веће групе започете током пандемије ковид-19 када је у изолацији код куће проводио много времена пред екраном гледајући епизоде Пепе са својом децом предшколског узраста. Велички је тада схватио да се живот одраслих не разликује много од живота деце и да се лако може свести на свакодневне рутине као што су школа или посао, и основне емоције и понашања, као што су смех, сузе, стрепња, почињене грешке и заслужене награде.

Оно што је Величког привукло серији Пепа прасе, осим што са хумором приказује обичан живот, јесте њен визуелни аспект који карактерише једноставност цртачког потеза и сама техника „стоп-моушна“ којом се ствара илузија покрета. Ове особине су умногоме одговарале уметниковом афинитету према поједностављеним и понекад примитивним облицима цртежа. Док се Блатњаве барице, направљене од линолеума, односе на Пепино стално скакање по блатњавим барама, Када ће снег? приказује једну од њених чизама у великом формату, ливену од гуме и осликану елементима из анимације. То је моја играчка! направљена је са LED неоном и светлом, и подсећа на Пепиног млађег брата, Џорџа, који је често уплакан у серији. За Величког цела ова група радова представља потрагу за индивидуалним изразом кроз спонтану децу и хумор. Препричавање Пепине приче омогућило је уметнику да формално експериментише са процесима цртања и графике, задржавајући свој лични рукопис пун једноставних линија, широких потеза, експресивних гестова и комичних ликова. Директан и на неки начин примитиван, интуитиван више него концептуалан, рад Величког носи са собом безбрижан и маштовит дух.

Суптилан хумор и шала, како формално тако и концептуално, у великом маху обележава уметност Габриела Глида. Неоспорно ћудљиве и враголасте, његове скулптуре и графике носе и дозу апсурда и игре. Углавном се баве односима између свакодневних предмета и људи како би открили контрадикторне импулсе нашег савременог доба, разапетог између потрошачког друштва и квазиидеологија, као и жеље да се од њих отргне. То је евидентно у оба Глидова дела – Морава (графика) и Минималац (скулптура). Морава је био популаран бренд српских цигарета са највећом продајом у бившој Југославији све до укидања 2005. године; добио је име по реци Морави и дуго је симболизовао национално наслеђе. Графика приказује жену у традиционалној народној хаљини и марами и елегантним црвеним ципелама са високом штиклом. Прекрштених ногу и нежног осмеха, она делује изузетно примамљиво, баш као и сам никотин. Са друге стране, представљајући је као да лебди, уметник се позива, како сам каже, на чувену фреску Бели анђеоло из манастира Милешева из 13. века, који се сматра националним анђелом чуварем, а касније и универзалним гласником мира.

Ово преплитање традиције и модерности је такође присутно у Минималси, несразмерно великом контејнеру који опонаша традиционални плетени цегер који се користи углавном за куповину намирница, посебно у руралним подручјима Србије. Као амблем свакодневног живота, минимална плата указује на „велики простор и мало новца“, или на дуалитет „величине и празнине“ позивајући се на огромну инфлацију током и након 1990-их и тадашњу економску ситуацију у којој је новац безвредан. То указивање на раскорак између могућности и жеља, очекивања и стварности, у погледу економског стања, али и животног смисла, управо је оно што чини Глидово дело релевантним.

Лечење уметношћу Здравка Јоксимовића представља серију скулптуралних рељефа која се такође бави крхким стањем савременог живота и човечанства. У овом дуготрајном циклусу који обухвата кружно обликоване форме са оловним површинама и примену других, ситних, утилитарних елемената, као што су дугмад, бисери и батерије, уметник прави асоцијације на медицинске пилуле, указујући тиме на друштвене болести и на немогућност промене. У таквој неизвесности и конфузији, једина преостала утеха, према уметниковом мишљењу, јесте „лечење уметношћу“. Јоксимовић ову ликовну терапију замишља као холистички подухват који тражи равнотежу и хармонију у животу и уметности. Док се целовитост живота најбоље манифестује у сврсисходним активностима, поента уметности лежи у формалном и концептуалном решавању проблема, чиме се тежи лепоти као естетској и онтолошкој категорији. У суштини, обе делатности воде ка стварању које обогаћује смисао света и личног искуства.

Јоксимовићев приступ уметничком стварању је и интуитиван и детаљан. Он је формалиста у души и гешталт уметник који, слично гешталт психолозима, има циљ да створи „организоване структуре у којима су фигура и тло једно“. Заиста, сваки део његове композиције – облик, боја и положај додатних елемената – има свој визуелни идентитет и концептуално образложење. Избор материјала је такође пресудан за уметника; у ствари, то је његова полазна тачка која покреће идеју, или „живо биће“, како он каже, које потом диктира правац рада. И боја је важан елемент његових композиција. На пример, он прати већ постојеће боје одбачених предмета које уграђује у ове рељефне склопове, као што су медицинске пилуле, дугмад или батерије, омогућавајући им да воде дело и утичу на његов исход. Међутим, Јоксимовићеви виспрени наслови, као што су: Трошите само ове батерије, Надохват гордо црвене, Енергија олова, Зашто тако?, Против грубости комплетирају његова дела. Често нејасни и алузивни, они откривају уметничково размишљање и саопштавају двосмислена значења. Овде хумор ураћа у цинизам, а носталгија у поезију. „Хумор је део моје природе и начина на који се у почетку шалим сам са собом, а онда покушавам да ту стварност учиним подношљивијом“, каже уметник. Јасно је да је серија Лечење уметношћу механизам лечења који тежи целовитости. Кроз једноставне апстрактне форме, где чиста материјалност замењује наратив, оне су у суштини метафоре за целину.

Након кратког прегледа индивидуалних уметничких приступа у *#SerbiaInRealLife*, од личних до политички релевантних наратива, еколошки вођених и технолошки ангажованих уметничких дела, враћамо се на почетна питања, наиме, где и како позиционирати садашњу српску уметност у ширем контексту? Како направити паралелу између економски моћних западних држава и маргинализоване и практично невидљиве земље Србије и како препознати њене локалне карактеристике наспрам глобалних кретања? Могућност одговора на ова питања лежи у концепту „глокалног“ који подразумева синтезу локалног и глобалног, где се специфичности поднебља стапају са универзалним карактеристикама и где се хомогеност (центар/макро) сусреће са хетерогеношћу (периферија/микро). Ако се посматра данашња Србија (микро), мала земљу на Балкану, наспрам економски моћног Запада (макро) и његових савеза, можда није изненађујуће да се проналази више сличности него разлика међу њима. На пример, свеопште запостављање уметности и културе, недостатак подршке од културних организација под надлежношћу државе, претварање уметничких догађаја у шоу-бизнис, као и претерана политизација уметности у име подршке владајућим идеологијама изгледа да су њихове заједничке особине. Док линије раздвајања између два друштвено-економска система и њихове уметности остају тржиште и професионализовани оперативни стандарди или недостатак истих, важно је нагласити и додатне заједничке карактеристике, наиме плуралистичке уметничке праксе и различите тематске оријентације. Поред тога, политичка нестабилност и крах вредности у етици и естетици евидентни су у оба друштвена уређења, касносоцијалистичком и висококапиталистичком. Међутим, њихове манифестације су различите, вођене специфичностима локалне историје и интересовања.

Србија је данас хибридно друштво на политичкој, друштвеној и културној раскрсници. Многи је и даље доживљавају као заосталу земљу на Балкану, стигматизовану ратом и удаљену од прогресивне Европе, коју многе међународне културне организације често одбацују. Србија данас представља фрагментарно друштво које је у потрази за новим националним идентитетом и уметничком праксом која није у супротности већ у складу са међународним струјама. Невидљивост српске уметности на глобалној уметничкој сцени није због њене мање уметничке вредности, већ једноставно због њеног потчињеног геополитичког и економског положаја, политичке нестабилности и унутрашњег нејединства. Ипак, суочена са тешкоћама, спољним и унутрашњим, уметност увек опстаје и уздиже се изнад друштвено-политичких и економских услова. *De facto* уметност у таквим ситуацијама постаје неопходност за самоизражавање, самоодржање, критичко размишљање, друштвени ангажман и опстанак основних људских вредности. Српска уметност данас је сведочанство овог постојаног духа.

¹ За даљу дискусију о периоду изолације видети Milena Jokanović, “Selling the Otherness– the Stereotyped Image of the Balkan in Serbian Art of the Early 2000” in *Contemporary Southern Europe*, 2024. <https://contemporarysee.org/selling-the-otherness-the-stereotyped-image-of-the-balkan-in-serbian-art-of-the-early-2000s>.

² Јеса Денегри, *Теме српске уметности 1950-2000* (Београд: Фондација Колекција Трајковић, 2013) стр. 433; и „Symptoms of Serbian Art Scene After 2000” у *Remont Art File* бр. 1, стр. 10–17. <https://www.remont.net/files/Remont%20Art%20Files%201.pdf>

³ Период после 5. октобра 2000. године, када је пао режим Слободана Милошевића, означио је крај санкцијама које је Запад увео Србији; земља се отворила, дајући уметницима прилику да учествују у међународним уметничким догађајима. Поред тога, многи страни кустоси, укључујући Ренеа Блока, Харалда Земана и Петера Вајбела, поред осталих, заинтересовали су се за организовање групних изложби на којима су били уметници из региона. Видети Јокановић, „Продавање другости”, стр. 147.

⁴ Народни музеј Србије и Музеј савремене уметности у Београду, премда изузетно значајне установе културе, дуже време су били затворени; Народни музеј од 2003. до 2018, а Музеј савремене уметности од 2007. до 2017. године, остављајући тако интелектуални и уметнички вакуум.

⁵ Мaja Ћирић, „Art Through the Lens of Geopolitics: An Interview with Maja Cirić,” у *WGI World: Geostrategic Insights*. <https://www.wgi.world/art-through-the-lens-of-geopolitics-an-interview-with-maja-ciric/>

⁶ За даљу дискусију о данашњој ситуацији видети Предраг Цветичанин, „(Не)разумевање стања културе у Србији данас”, Портал за културу Југоисточне Европе <http://www.seecult.org/vest/cveticanin-nerazumevanje-stanja-kulture-u-srbiji-danas>

⁷ Vladislav Scepánovic, Artist Talk, POMA Museum, Republic of Korea, 2021. <https://vladscepanovic.com/poma-museum/>

⁸ Цитирано у Дајана Перић Даглас, Изјава уметнице.

⁹ Фреска *Бели анђео* представља један од најлепших примера српске и европске средњовековне уметности. На фресци је приказан анђео у белој одежди који седи на камену и показује мироносницама празан Христов гроб – место његовог васкрсења. Загонетни израз лица анђела често се пореди са изразом Мона Лизе, која гледа право у очи посматрача. Фреска је 1963. године послата као порука у првом сателитском сигналу из Европе у Америку. Исти сигнал је касније послат у свемир као универзални симбол мира, заједно са фотографијама Кинеског зида и првог ступања човека на Месец. <https://www.atlasobscura.com/places/beli-andeo-white-angel>

¹⁰ Цитирано према Ивона Фрегл, *Згравко Јокимовић: Ликовна ѿераија* (Београд: Галерија Луцида, 2017).

¹¹ Видети Зоран Ерић, „Београдска уметничка сцена: од центра до периферије и назад”. *Студије савремености*. <https://www.studijesavremenosti.org/2018/02/24/beogradska-umetnicka-scena-od-centra-do-periferije-i-nazad-2/>

¹² Концепт балканизације као егзотичне фиктивне конструкције Запада за описивање Србије као „друге”, пре свега у погрдним изразима, често се користио почетком 2000-их као начин да се упореди са тенденцијама Запада. Видети Мaja Ћирић, „Конструкција Балкана као другог у савременим уметничким праксама”. *Remont Art Files* #1, стр. 29–40. <https://www.remont.net/files/Remont%20Art%20Files%201.pdf>

¹³ За даљу дискусију видети Никола Дедић у *ArtMargins*, 18. 9. 2012 <https://artmargins.com/nikola-dedic/...Oktobarski>

#SerbiaInRealLife - Breaking Stereotypes

#SerbiaInRealLife offers a narrative that encapsulates contemporary Serbia through the voices and visions of twelve influential Serbian artists: Arpad Pulai, Biljana Djurdjevic, Dajana Peric Douglas, Gabriel Glid, Igor Simic, Ivana Milev, Jovanka Mladenovic, Nikola Kolya Bozovic, Nikola Velicki, Nemanja Ladjic, Vladislav Scepanovic, and Zdravko Joksimovic. By blending video, installation, painting, and digital art, the exhibition presents a tapestry of life where personal memories, societal reflections, and digital experiences converge. Each artist contributes to a shared yet fragmented story of a modern nation, negotiating its place between the weight of tradition and the digital landscapes of today. In a world where art often mirrors societal expectations and cultural stereotypes, this exhibition serves as a powerful statement of contemporary identity, presenting a diverse array of artworks that reflect the vibrant and evolving nature of Serbia as a modern European nation.

This exhibition challenges preconceived notions and offers a fresh perspective on Serbian art and culture. Each artist contributes to a broader conversation about identity, representation, and the breaking of stereotypes of being a small Balkan tribe, showcasing the dynamic and multifaceted nature of contemporary art. Historically, Serbian art has been viewed through a limited lens, often overshadowed by broader regional narratives or reduced to simplistic stereotypes. This exhibition seeks to dismantle those preconceived notions and provide a more nuanced, authentic portrayal of creativity and expression.

#SerbiaInRealLife highlights how art can serve as a powerful tool for exploring and addressing the multifaceted realities of our world. This concept highlights the difference between virtual representations and the tangible, immediate realities that artists address in their work. The artworks are rooted in the present moment, engaging with pressing global issues. Through their creative practices, these artists offer an authentic and immediate reflection of the world as it is now, challenging viewers to engage with art in a meaningful and current context.

The title of the exhibition captures the essence of contemporary concerns through the lens of Serbian artists, who engage with urgent global issues in their work. From the impacts of global warming to the complexities of religious identity, societal weakness to the celebration of cultural diversity, each piece in the exhibition reflects a deep engagement with the world around us. The artists use their creativity to address these issues, providing viewers with a multifaceted understanding of the challenges and opportunities we face today.

Reimagining Identity

One of the core themes of this exhibition is the reimagining of identity. The participating artists explore what it means to be Serbian in a global context, delving into personal and collective experiences that transcend traditional boundaries. Their works challenge homogenized views and present a richer, more complex picture of Serbian identity. Through various media—including painting, sculpture and digital art—these artists integrate themes of heritage and modernity, offering insights into the lived experiences of contemporary Serbians.

Gabriel Glid’s approach in artistic practice is a form of storytelling, his vivid and layered compositions blending realism with surrealistic undertones. His pieces *Morava* and *Minimum wage* examine the clash between past and present, where symbols of Serbia’s heritage, in the form of a willow basket, collide with modern influences, creating scenes of both familiarity and tension.

Arpad Pulai explores the hidden layers of collective memory through his installations. By distorting familiar landscapes of the human body, he raises questions about cultural amnesia, challenging the audience to seek out fragments of history lost in rapid urban development and globalization.

Contemporary Reflections on Belief

Religion and belief are another key theme explored in *#SerbiaInRealLife* with artists examining how faith shapes contemporary identity and experience. The artworks delve into the complexities of religious belief in the modern world, reflecting on how spirituality intersects with personal and societal issues. By presenting diverse perspectives on religion, the exhibition fosters a deeper understanding of how faith continues to influence and inspire individuals in real-time, highlighting its role in shaping contemporary life.

Dajana Peric Douglas draws from her background in mixed media and installation, crafting pieces that dissect identity through the lens of familial and cultural heritage. Her work bridges traditional craft with contemporary commentary, reflecting on how customs and shared memories anchor Serbian culture in a time of accelerated change.

Biljana Djurdjevic is known for her poignant, often haunting paintings, which delve into psychological landscapes of vulnerability and strength. Her work in the exhibition captures intimate, almost cinematic moments that reveal the quiet resilience of the human spirit, acting as metaphors for Serbia’s own endurance through shifting historical tides. The focus of her imagery is on cold, institutional settings—bunk beds, tables, and chairs—a significant shift toward the absence of human figures as a reflection of the increasingly disembodied nature of contemporary life in the digital era. The rise of AI, the metaverse, and other digital technologies often emphasize virtual spaces that lack physical human presence, fostering a sense of detachment from reality. This absence resonates with broader societal concerns about how AI and virtual environments might further erode tangible human relationships and physical spaces. It offers a visual commentary on the potential dehumanization inherent in prioritizing digital constructs over real life engagement.

Vladislav Scepanovic’s work is rooted in the exploration of individual and collective resilience. Known for his intense portraits, Scepanovic focuses on faces and expressions, capturing the endurance and wisdom accumulated through years of political and social change, portraying a Serbia that holds its ground in a rapidly evolving world. His interpretation of Adam and Eve as inhabitants of a virtual Garden of Eden highlights the philosophical implications of humanity’s dependence on technology. The artwork suggests that as society increasingly relinquishes its spatial and temporal grounding, the concept of existence itself transforms. The traditional Garden of Eden—a physical space rich with life and natural decay—is replaced by an artificial, AI-generated utopia where decay and death are eliminated. This new “virtual Garden of Eden” symbolizes a technologically mediated paradise, offering a vision of happiness and security that is sterile and devoid of the imperfections that define human life. It underscores the profound shifts in our relationship with reality, where artificial intelligence crafts idealized environments that may lack authenticity and genuine human connection.

Real Life VS Digital Representation

“In Real Life” becomes a deliberate reference to the lived, unfiltered experiences of Serbian people, told through a spectrum of contemporary voices and media. It emphasizes the authenticity of personal and collective stories, exploring what it means to exist in a world where “real life” often intersects with digital representation.

Igor Simic brings digital art and animation to life with darkly humorous narratives, often confronting political and social issues. His contribution here presents a satirical exploration of Serbia’s place in a globalized world, juxtaposing cultural symbols with images from popular media to challenge perceptions of national identity in the digital age.

Nemanja Ladjic brings forth a hybrid approach in video art, juxtaposing the analog with the digital. His works capture the accelerated pace of life, portraying fragmented identities in a post-digital world. The viewer is invited to piece together his dream-like images, reflecting the complex layering of modern Serbian identity. The layering of analog and digital elements provides an immersive experience where the observer’s perception becomes a central artistic focus. Ladjic’s work also challenges traditional notions of art by presenting it as a process rather than a static object, blending physical and digital realities to reflect contemporary visual culture

A Call to Action

Several artists in the exhibition tackle the theme of the environment, using their work to raise awareness and provoke thought about environmental issues. Through evocative imagery and innovative materials, they explore the consequences of climate change and its impact on the natural world. Their art serves as both a critique of current practices and a call to action, urging viewers to consider their role in addressing environmental crises and fostering sustainability.

Jovanka Mladenovic brings introspection to digital photography and video, focusing on the profound engagement with the natural environment, addressing both its beauty and its fragility. Her work involves analogue and digital techniques. Through these, she highlights the global ecological crisis, raising awareness about the effects of urbanization and state policies on natural resources. Her projects frequently act as calls to action, emphasizing the need for ecological consciousness in both art and life.

Ivana Milev’s work often explores themes of structure, materiality, and the natural world, with a focus on the process of creation and its resemblance to natural growth patterns. In her recent projects, she incorporates materials like recycled plastics and PVC, transforming them into intricate sculptures that reflect the concept of multiplication and the infinite interconnectedness of the universe. This creative approach highlights sustainability while emphasizing the importance of individual components in forming a harmonious whole. Milev’s work conveys the tension between the natural environment and the synthetic, showcasing how human ingenuity can reshape materials in ways that both honor and challenge organic forms. Her sculptures and installations often blend industrial and natural aesthetics, making a statement about our interconnected existence in an evolving ecological landscape.

Deconstructing Stereotypes

The artists in this exhibition actively deconstruct stereotypes associated with Serbian culture. By presenting work that diverges from clichéd representations, they invite viewers to question and reconsider their assumptions. For example, some pieces address historical and political contexts with a critical eye, while others celebrate the diversity and innovation within Serbian artistic practices. This approach not only challenges the dominant narratives but also highlights the individuality and creativity of each artist.

Nikola Kolya Bozovic engages with digital manipulation, altering images to reveal underlying tensions in Serbia's social and political fabric. His work often blurs boundaries between real and altered imagery, symbolizing the fluidity of truth in the digital age, and questioning how technology influences perception. Bozovic integrates urban materials like car parts, pipelines, and lighting systems, deconstructing and reassembling them into sculptures, installations, and paintings. This approach reflects a critique of modern industrial and urban life while transforming everyday objects into artistic expressions. Through these creations, he bridges urban narratives with artistic abstraction, inviting viewers to reconsider their relationship with technology, objects, and the constructed world around them.

Studio visit: Mrs. Elisabeth Escobar,
Mrs. Vesela Sretenovic, Mrs. Marija Milosevic

Inviting Conversation

The exhibition also serves as a platform for dialogue between artists and audiences. By breaking down stereotypes and presenting a more nuanced view of Serbian culture, *#SerbiaInRealLife* fosters an environment where viewers can engage with art on a deeper level. It encourages an exchange of ideas and perspectives, inviting audiences to reflect on their own assumptions and broaden their understanding of Serbian art and culture.

Nikola Velicki's contributions to the exhibition lie in his exploration of folklore and myth of "Peppa Pig", the iconic children's character. Velicki approaches the subject with a mix of humor and urban primitivism, blending traditional printmaking and experimental techniques. Familiarity of the motive bridges the gap between childhood innocence and the broader cultural landscape, emphasizing the fluidity of symbols in contemporary art.

Zdravko Joksimovic creates multimedia installations that blend tactile elements and visual art to evoke a multisensory experience. His contributions to the exhibition focus on the dissonance and harmony between nature and technology, embodying Serbia's tensions between rural roots and urban growth.

#SerbiaInRealLife becomes a space where art converges to create a rich mosaic of perspectives, encapsulating the lived experiences, dreams, and challenges of contemporary Serbia. As visitors journey through these individual stories, they engage in a layered dialogue with a place that is both intensely personal and profoundly universal. The exhibition invites the audience not only to witness Serbia's story but also to recognize echoes of their own lives within this collective, nuanced narrative. A unifying thread among the twelve artists is their exploration of identity, memory, and resilience within a rapidly transforming world. Each artist reflects on what it means to be Serbian today, navigating the delicate balance between a deeply rooted past and an ever-evolving present shaped by globalization, digitalization, and social change. Their work grapples with themes of cultural preservation and innovation, honoring Serbian heritage while critically engaging with contemporary influences. Whether through painting, digital media, installation, or video, they each offer a nuanced perspective on the complex relationship between the individual and the collective. Their art frequently references both personal and collective memory—capturing intimate, everyday moments that resonate universally, while also addressing Serbia's distinct socio-political history.

Moreover, the artists share an interest in the fluidity of truth and identity in the digital era. Many use multimedia techniques to blur boundaries between what is real and imagined, personal and public, past and future, inviting viewers to question reality and perception. Together, their works form a layered narrative that reflects the diverse and resilient spirit of Serbia—an identity that is at once deeply rooted and constantly evolving.

#SerbiaInRealLife - Рушење стереотипа

#SerbiaInRealLife нуди наратив који обухвата савремену Србију кроз гласове и визије дванаест утицајних српских уметника: Арпада Пулаија, Биљане Ђурђевић, Дајане Перић Даглас, Габриела Глида, Игора Симића, Иване Милев, Јованке Младеновић, Николе Коље Божовића, Николе Велицког, Немање Лађића, Владислава Шћепановића и Здравка Јоксимовића. Комбинујући видео, инсталацију, сликарство и дигиталну уметност, изложба представља таписерију живота, на којој се спајају лична сећања, друштвена размишљања и дигитална искуства. Сваки уметник доприноси заједничкој, али фрагментираној причи о модерној нацији, проналазећи своје место између тежине традиције и дигиталних пејзажа данашњице. У свету у коме уметност често одражава друштвена очекивања и културне стереотипе, ова изложба служи као снажан исказ савременог идентитета, представљајући разнолику лепезу уметничких дела која одражавају живу и еволуирајућу природу Србије као модерне европске нације.

Ова изложба се бори са предрасудама и нуди нови поглед на српску уметност и културу. Сваки уметник доприноси ширем разговору о идентитету, представљању и разбијању стереотипа о малом балканском племену, приказујући динамичну и вишеструку природу савремене уметности. Историјски гледано, српска уметност је посматрана кроз ограничену призму, често замагљену ширим регионалним наративима или сведену на упроштене стереотипе. Ова изложба настоји да разбије те унапред створене идеје и пружи више нијансиран, аутентичнији приказ креативности и израза.

#SerbiaInRealLife наглашава то како уметност може послужити као моћно средство за истраживање и суочавање са вишеструким реалностима нашег света. Овај концепт наглашава разлику између виртуелних репрезентација и опипљивих, непосредних стварности којима се уметници баве у свом раду. Уметничка дела су укорењена у садашњем тренутку, бавећи се горућим глобалним питањима. Кроз своје креативне праксе, ови уметници нуде аутентичан и непосредан одраз света какав је сада, подстичући гледаоце да се баве уметношћу у смисленом и актуелном контексту.

Назив изложбе дочарава суштину савремених питања кроз призму српских уметника који се у свом раду баве актуелним глобалним темама. Од утицаја глобалног загревања до сложености религиозног идентитета, слабости друштва и слављења културне разноликости, сваки комад на изложби одражава дубоко ангажовање у свету око нас. Уметници користе своју креативност како би се позабавили овим питањима, пружајући гледаоцима вишеструко разумевање изазова и могућности са којима се суочавамо у данашњем друштву.

Једна од кључних тема је преиспитивање идентитета. Уметници који учествују, истражују то шта значи бити Србин у глобалном контексту, задубљујући се у лична и колективна искуства која превазилазе традиционалне границе. Њихови радови оспоравају хомогенизоване погледе и представљају богатију, сложенију слику српског идентитета. Кроз различите медије — укључујући сликарство, скулптуру и дигиталну уметност — ови уметници преиспитују теме наслеђа и модерности, нудећи увид у проживљена искуства савремених Срба.

Приступ Габријела Глида у уметничкој пракси је облик приповедања, а његове живописне и слојевите композиције спајају реализам са надреалистичким призвучима. Његови радови „Морава“ и „Минималац“ истражују сукоб прошлости и садашњости, где су симболи наслеђа Србије, у виду врбове корпе, у колизији са савременим утицајима, стварајући призоре присности и тензије.

Арпад Пулаи истражује скривене слојеве колективног памћења кроз своје инсталације. Искривљујући познате пејзаже људског тела, поставља питања о културној амнезији, подстичући публику да тражи фрагменте историје изгубљене у брзом урбаном развоју и глобализацији.

Healing of the Blind Man
(copy, National Museum of Serbia);
Mrs. Vesela Sretenovic,
Mrs. Marija Milosevic,
Mr. Jack Rasmussen

Религија и веровања су још једна кључна тема која се истражује у # SerbiaInReal Life са уметницима који испитују то како вера обликује савремени идентитет и искуство. Уметничка дела продиру у сложеност религиозног веровања у савременом свету, истражујући како се духовност укршта са личним и друштвеним питањима. Представљајући различите перспективе о религији, изложба подстиче дубље разумевање тога како вера наставља да утиче и инспирише појединце у реалном времену, наглашавајући њену улогу у обликовању савременог живота.

Дајана Перих Даглас црпи инспирацију из свог искуства у мешовитим медијима и инсталацијама, стварајући радове који сецирају идентитет кроз призму породичног и културног наслеђа. Њен рад повезује традиционални занат са савременим коментарима, промишљајући како обичаји и заједничка сећања учвршћују српску културу у време убрзаних промена.

Биљана Ђурђевић је позната по својим дирљивим, често сабласним сликама, које задиру у психолошке пејзаже рањивости и снаге. Њен рад на изложби бележи интимне, готово филмске тренутке који откривају тиху отпорност људског духа, делујући као метафора сопствене издржљивости Србије кроз променљиве историјске плиме. Фокус њених слика је на хладним, институционалним окружењима – столовима и столицама – што је значајан помак ка одсуству људских фигура као одразу све бестелесније природе савременог живота у дигиталној ери. Успон вештачке интелигенције, метаверзума и других дигиталних технологија често наглашава виртуелне просторе којима недостаје физичко људско присуство, подстичући осећај одвојености од стварности. Ово одсуство резонује са ширим друштвеним питањима о томе како вештачка интелигенција и виртуелна окружења могу додатно нарушити опипљиве људске односе и физичке просторе. Нуди визуелни коментар о потенцијалној дехуманизацији својственој давању приоритета дигиталним конструкцијама у односу на ангажман у стварном животу.

Рад Владислава Шћепановића је укоренењен у истраживању индивидуалне и колективне отпорности. Познат по својим интензивним портретима, Шћепановић се фокусира на лица и изразе лица, бележећи издржљивост и мудрост акумулирану током година политичких и друштвених промена, приказујући Србију која држи своје позиције у свету који се брзо развија. Овакво тумачење Адама и Еве, као становника виртуелног Рајског врта, наглашава филозофске импликације зависности човечанства од технологије. Уметничко дело сугерише да, како се друштво све више одриче свог просторног и временског утемељења, сам концепт постојања се трансформише. Традиционални Рајски врт—физички простор богат животом и природним пропадањем—заменен је вештачком утопијом генерисаном вештачком интелигенцијом у којој су пропадање и смрт елиминисани. Овај нови „виртуелни рајски врт“ симболизује технолошки посредовани рај, нудећи визију среће и сигурности која је стерилна и лишена несавршености које дефинишу људски живот. Она наглашава дубоке промене у нашем односу са стварношћу, где вештачка интелигенција ствара идеализована окружења којима можда недостаје аутентичност и истинска људска веза.

Термин „у стварном животу“ постаје промишљена референца на проживљена, нефилтрирана искуства српског народа, испричана кроз спектар савремених гласова и медија. Наглашава се аутентичност личних и колективних прича, истражујући шта значи постојати у свету где се „стварни живот“ често укршта са дигиталним приказом.

Игор Симић оживљава дигиталну уметност и анимацију црнотуморним наративима, често суочавајући се са политичким и друштвеним питањима. Његов допринос овде представља сатирично истраживање места Србије у глобализованом свету, супротстављајући културне симболе сликама из популарних медија како би оспорио перцепцију националног идентитета у дигиталном добу.

Немања Лађић доноси хибридни приступ у видео-уметности, супротстављајући аналогно и дигитално. Његова дела бележе убрзани темпо живота, приказујући фрагментисане идентитете у пост-дигиталном свету. Гледалац је позван да састави своје слике попут снова, које одражавају сложену слојевитост модерног српског идентитета. Раслојавање аналогних и дигиталних елемената пружа имерзивно искуство где перцепција посматрача постаје централни уметнички фокус. Лађићево дело такође доводи у питање традиционалне представе о уметности представљајући је као процес, а не као статични објект, спајајући физичку и дигиталну стварност како би одражавао савремену визуелну културу.

Неколико уметника на изложби бави се темом животне средине, користећи свој рад за подизање свести и подстицање размишљања о питањима животне средине. Кроз евокативну слику и иновативне материјале, они истражују последице климатских промена и њихов утицај на свет природе. Њихова уметност служи и као критика тренутне праксе и као позив на акцију, позивајући гледаоце да размотре своју улогу у решавању еколошких криза и неговању одрживости.

Јованка Младеновић уноси интроспекцију у дигиталну фотографију и видео, фокусирајући се на дубоку повезаност са природним окружењем, реагујући и на његову лепоту и на његову крхкост. Њен рад интегрише аналогне и дигиталне технике. Кроз њих истиче глобалну еколошку кризу, подижући свест о ефектима урбанизације и државне политике на природне ресурсе. Њени пројекти често делују као позиви на акцију, наглашавајући потребу за еколошком свешћу у уметности и животу.

Рад Иване Милев често истражује теме структуре, материјалности и природног света, са фокусом на процес стварања и његову сличност са природним обрасцима раста. У својим недавним пројектима, она укључује материјале попут рециклиране пластике и ПВЦ-а, претварајући их у сложене скулптуре које одражавају концепт умножавања и бесконачне међусобне повезаности универзума. Овај креативни приступ наглашава одрживост и истовремено наглашава важност појединачних компоненти у формирању хармоничне целине. Њен рад преноси тензију између природног окружења и синтетичког, показујући како људска генијалност може да преобликује материјале на начине који поштују и преиспитују органске форме. Њене скулптуре и инсталације често спајају индустријску и природну естетику, изражавају идеју о нашем међусобном постојању у еколошком пејзажу који се развија.

Уметници на овој изложби активно деконструишу стереотипе везане за српску културу. Представљајући рад који одступа од клишеираних приказа, позивају гледаоце да преиспитају и поново размотре своје претпоставке. На пример, нека дела се критички баве историјским и политичким контекстима, док друга славе различитост и иновативност унутар српских уметничких пракси. Овај приступ не само да доводи у питање доминантне наративе, већ и наглашава индивидуалност и креативност сваког уметника.

Никола Коља Божовић бави се дигиталном манипулацијом, мењајући слике како би открио основне тензије у друштвеном и политичком ткиву Србије. Његов рад често замагљује границе између стварних и измењених слика, симболизујући флуидност истине у дигиталном добу и преиспитујући то како технологија утиче на перцепцију. Божовић интегрише урбане материјале попут делова аутомобила, цевовода и система осветљења, деконструишући их и поново их састављајући у скулптуре, инсталације и слике. Овај приступ одражава критику савременог индустријског и урбаног живота док се свакодневни предмети претварају у уметничке изразе. Кроз ове креације, он премошћује урбане наративе уметничком апстракцијом, позивајући публику да преиспита свој однос према технологији, објектима и конструисаном свету око њих.

Изложба служи и као платформа за дијалог између уметника и публике. Рушењем стереотипа и представљањем нијансиранијег погледа на српску културу, #SerbiaInRealLife негује окружење у коме гледаоци могу да се баве уметношћу на дубљем нивоу. Подстиче размену идеја и перспектива, позивајући публику да размисли о сопственим претпоставкама и прошири своје разумевање српске уметности и културе.

Допринос Николе Величког изложби лежи у његовом истраживању фолклора и мита о „Пеци прасету“, култном дечјем лику. Велички приступа овој теми мешавином хумора и урбаног поједностављивања, мешајући традиционалне графике и експерименталне технике. Познавање мотива премошћује јаз између невиности детињства и ширег културног пејзажа, наглашавајући флуидност симбола у савременој уметности.

Здравко Јоксимовић ствара мултимедијалне инсталације које спајају тактилне елементе и визуелне уметности како би дочарао мултисензорно искуство. Његов допринос изложби се фокусира на несклад и хармонију између природе и технологије, отелотворујући тензије Србије између руралних корена и урбаног развоја.

#SerbiaInRealLife постаје простор где се уметност спаја како би креирала богат мозаик перспектива, који обухвата проживљена искуства, снове и изазове савремене Србије. Док посетиоци путују кроз ове појединачне приче, упуштају се у слојевити дијалог са местом које је и интензивно лично и дубоко универзално. Изложба позива публику не само да сведочи српској причи, већ и да у овом колективном, нијансираном наративу препозна одјеке сопствених живота. Уједињујућа нит међу дванаест уметника је њихово истраживање идентитета, памћења и отпорности у свету који се брзо трансформише. Сваки уметник размишља о томе шта значи бити Србин данас, крећући се у деликатној равнотежи између дубоко укоренење прошлости и садашњости која се стално развија, обликовања глобализацијом, дигитализацијом и друштвеним променама. Њихов рад се бави темама очувања културе и иновација, поштујући српско наслеђе, критички се ангажујући у вези са савременим утицајима. Било кроз сликарство, дигиталне медије, инсталацију или видео, сваки од њих нуди нијансирану перспективу на сложен однос између појединца и колектива. Њихова уметност се често позива на лично и колективно памћење – бележећи интимне, свакодневне тренутке који одјекују универзално, док се такође баве посебном друштвено-политичком историјом Србије.

Штавише, уметници деле интересовање за флуидност истине и идентитета у дигиталној ери. Многи користе мултимедијалне технике како би замаглили границе између стварног и замишљеног, личног и јавног, прошлости и будућности, позивајући гледаоце да преиспитају стварност и перцепцију. Заједно, њихова дела чине слојевит наратив који одражава разноврстан и отпоран дух Србије – идентитет који је истовремено дубоко укоренењен и који се стално развија.

ARPAD PULAI

(b.1986, Srbobran, Vojvodina, Former Yugoslavia
—lives and works in Belgrade, Serbia)

Pulai received a Master of Applied Arts from the Belgrade University of Arts (Textile Department). He is teaching there now while pursuing a Doctorate degree focusing on Biomimetics, that is the biological models from nature relevant for the development of textile design.

Pulai's artistic practice is primarily in the field of textile art, design, tapestry, and digital illustration. In 2014 he founded the association Čunak with the aim of reviving manual textile techniques such as weaving, needle felting, and machine knitting. He is a recipient of numerous awards for exceptional achievement in textiles, including the "Iva Vrinjanin"; the ULUPUDS (Association of Applied Arts Artists and Designers of Serbia); the Grand Prix at the 45th May exhibition; the "Nagyapáti Kukac Páter;" and most recently the 6th Triennial of Tapestry of "Atelje 61" award.

Arctic Sandwich Tern, 2021
Wool and needle felting

Арктичка морска чиџра, 2021.
Вуна, филцање иглом

My work consists of a surreal constellation of zoomorphic, biomorphic and anthropomorphic forms. The introspective aspect of the work creates imaginary forms of the human body. Boundless questioning of myself through other forms of life, identification with their traits, as well as recollecting memories of my childhood give a new, often surreal dimension to the work. I aim to present the mysteries of both organic and human worlds in the form of soft sculptures realized by using biomimetic principles, that is by applying tactile and biomimetic qualities based on recognizable, verifiable, unique, and specific data to the development of non-woven structural textile surfaces. I shape wool fibers using the technique of needle felting that allows me to realize complex three-dimensional forms. By extracting certain elements from nature and multiplying them through different structural variations, guided by biomimicry, I attempt to create new systems for building textile sculptures. This research in biometrics enables me to delve into an unexplored artistic sphere, and to articulate my artistic imagination more clearly.

АРПАД ПУЛАИ
(1986, Србобран, Војводина, бивша
Југославија—живи и ради у Београду, Србија)

Пулаи је магистрирао примењене уметности на Универзитету уметности у Београду (одсек за текстил). Тренутно предаје тамо док је на докторским студијама са фокусом на биомиметику, односно биолошке моделе из природе релевантне за развој текстилног дизајна.

Пулаијева уметничка пракса је првенствено у области текстилне уметности, дизајна, таписерије и дигиталне илустрације. Године 2014, оснива удружење Чунак са циљем да оживи ручне технике текстила као што су ткање, филцање иглом и машинско плетење. Добитник је бројних награда за изузетна достигнућа у текстилу, међу којима и „Ива Врињанин“; УЛУПУДС (Удружење уметника примењених уметности и дизајнера Србије); Grand Prix на 45. мајској изложби; „Nagyapáti Kukac Péter“ и, најновије, награде 6. тријенала таписерије „Атеље 61“.

The Army of Felt Dreamers 4, 2017
Wool and needle felting

Војска вунених сањара 4, 2017.
Вуна, филцање иглом

Мој рад се састоји од надреалне констелације зооморфних, биоморфних и антропоморфних облика. Интроспективни аспект дела ствара имагинарне форме људског тела. Безгранично преиспитување себе кроз друге облике живота, постојећивање са њиховим особинама, као и присећање на дејинство дају нову, често надреалну димензију делу. Циљ ми је да представим мистерије и органској и људској свету у облику меких скулптура реализованих коришћењем биомиметичких принципа, односно применом тактилних и биомиметичких квалитета заснованих на препознатљивим, проверљивим, јединственим и специфичним подацима на развој нејканих структурних текстилних површина. Вунена влакна обликујем техником филцања иглом која ми омогућава да реализујем сложене тродимензионалне форме. Извлачећи одређене елементе из природе и умножавајући их кроз различите структурне варијације, вођен биомимикријем, покушавам да креирам нове системе за креирање текстилних скулптура. Ово истраживање у биометрији ми омогућава да зароним у неистражену уметничку сферу и да јасније артикулишем своју уметничку машину.

The Army of Felt Dreamers 1-3, 2017,
Wool and needle felting

Војска вунених сањара 1-3, 2017.
Вуна, филцање иглом

Б и љ а н а Б у р ђ е в и ћ

B i l j a n a D j u r d j e v i c

Last Supper, 2023-24
Oil on Canvas

Последња вечера, 2023-24.
Уље на платну

BILJANA DJURDJEVIC

(b. 1973, Belgrade, Former Yugoslavia—lives and works in Belgrade, Serbia)

Djurdjevic is best known for her large-scale paintings and animation works. She holds a Master of Fine Arts from the Faculty of Fine Arts in Belgrade where she is now a professor of painting. She is often a guest lecturer, including at the Parsons School of Design, the New School, New York. In 2020, she published a graphic novel, *Instrument of Activity*, based on her previous body of work.

She exhibits extensively both nationally and internationally and her solo exhibitions include the Cultural Center, Museum of Contemporary Art, and The Salon of the Museum of Contemporary Art, and Goethe Institute, all in Belgrade; Serbia; Museum of Contemporary Art; Dr Eva Kahan Foundation, Vienna and Budapest; Braverman Gallery, TelAviv, and Haifa Museum of Art, Haifa, Israel; Contemporary Art Museet Moderna, Stockholm, Sweden; and Galerie Davide Gallo, Berlin, Germany, among others. Djurdjevic's group exhibitions include; Belgrade City Museum; ESSL Collection Museum, Austria; Frissiras Museum, Athens, Greece; Hagaur Museum, Oslo, Norway; Austrian Cultural Forum, New York; Ascona Museum of Modern Art, Switzerland; Musee d'art moderne Saint-Etienne, France; Museum of Contemporary Art, Klagenfurt, Germany; Palazzo delle Arti Napoli, Italy; and Sonoma Valley Museum of Art, San Francisco, USA. The artist's work is in the permanent collections of the Albertina Museum, Vienna, Austria; Museet Moderna, Stockholm, Sweden; Podesta Collection, USA; Museum of Modern Art Belgrade; Museum Frissiras, Greece; and Austria; Ascona Museum of Modern Art.

My work deals with social problems. Those who condemn and strive to censor it are usually those who are a part of the problem. They are verbal and mental abusers, omnipresent on social media, where they point a finger at those who deal with the problem. They are easy to spot, floating on the surface of this wretched world.

Case Study, 2023
Ink, aquarelle and pencil on paper

Служба случаја, 2023.
Туш, акварел, оловка на папиру

БИЉАНА ЂУРЂЕВИЋ

(рођ. 1973, Београд, бивша Југославија—живи и ради у Београду, Србија)

Ђурђевић је најпознатија по својим великим сликама и анимацијама. Поседује мастер диплому из ликовне уметности са Факултета ликовних уметности у Београду, где је сада професор сликарства. Често је гост предавач на факултетима, укључујући Parsons School of Design, The New School, New York. Године 2020. објавила је графички роман, Оруђе делања, заснован на њеном претходном опусу.

Имала је значајне наступе, како на националном, тако и на међународном нивоу, а њене самосталне изложбе укључују Културни центар, Музеј савремене уметности, и Салон Музеја савремене уметности, као и Гете институт, који се налазе у Београду; Србија; Музеј савремене уметности; Dr áva Kahan Foundation, Беч, Будимпешта; Braverman Gallery, Тел Авив, и Музеј уметности у Хаифи, Хаифа, Израел; Музеј савремене уметности Moderna, Стокхолм, Шведска; и Galerie Davide Gallo, Берлин, Немачка, између осталих. Групне изложбе Ђурђевићеве укључују: Музеј града Београда; ESSL Collection Museum, Аустрија; Frissiras Museum, Атина, Грчка; Hagaur Museum, Осло, Норвешка; Аустријски културни форум, Њу Јорк; Ascona Museum of Modern Art, Швајцарска; Musée d'art moderne Saint-átienne, Француска; Музеј савремене уметности, Клагенфурт, Немачка; Palazzo delle Arti Napoli, Италија; и Sonoma Valley Museum of Art, Сан Франциско. Радови уметнице се налазе у трајним колекцијама Музеја Албертина, Беч, Аустрија; Museet Moderna, Стокхолм, Шведска; Podesta Collection, САД; Музеј модерне уметности, Београд; Museum Frissiras, Грчка; и Аустрија; Ascona Museum of Modern Art, Швајцарска.

Мој рад се бави друштвеним проблемима. Они који га осуђују и шеже да га цензуришу, обично су они који су део проблема. Они су вербални и ментални злостављачи, свуда присутни на друштвеним мрежама, где утичу прсиом у оне који се баве овим проблемом. Лако их је препознати, како њихове појовршини овој јадној свећи.

In Cold Blood, 2021
oil on canvas

Хладнокрвно, 2021.
уље на платну

Collection Dr. Eva Kahan
Austria / Hungary

DAJANA PERIC DOUGLAS
(b. 1995, Bijeljina, Serb Republic
—lives and works in Washington DC)

Peric Douglas was born in the Serb Republic and grew up in Bosnia and Herzegovina. She holds a Bachelor of Arts from the Academy of Arts of the University of Banja Luka, and a Master of Fine Arts from the Corcoran School of the Arts and Design at The George Washington University in Washington DC. In addition, she earned the professional title of Iconographer from the Iconography School Odigitria in Bijeljina, Serb Republic specializing in Byzantine Painting. The artist's practice, incorporates experimental painting, performance, and conceptual art, and embodies deeply personal experiences in the context of her native land. Her work has been shown in solo and group exhibitions through Bosnia, Serbia, Croatia, Austria, and the USA.

Guided by numerous personal losses, I began creating visual diaries called Prayers. They are created by dripping melted beeswax on canvas using church candles that have been consecrated. I use the candle's light and warmth throughout the entire duration of the prayer. The wax adheres to the canvas creating a line of tension between the line where the wax ends and where the untouched surface of the canvas begins. Each drop of wax develops linearly in both vertical and horizontal directions; shifting from left to right and from right to left allows me to have an introspective relationship with time. Each visual prayer differs in color, wax density, rhythm, and format depending on the size of the candle, the number of candles used, and the intention of the prayer. The candle wick is an integral part of every work, which, like a seal, marks the completeness of the Prayer and leaves physical evidence of its presence. Prayers are essential to my faith and have become my language of communication with people. For me, prayer is the highest level of giving; it is a thread that manifests the most intimate act of love. Prayers are a process that never ends.

The Prayer List is created as a tribute to individuals who I never met, or have only faint memories of, but with whom I feel connected through my family history and my Nana's (Grandmother's) stories. My Nana and I used to visit the local cemetery to light candles in remembrance of family members we had lost. Nana taught me to honor each person by crossing myself, kissing the candle, and dedicating it to their soul. Together, Nana and I would list the names of our deceased relatives and friends and light multiple candles in one day, mentioning each name at least twice - once from her perspective and again from mine. Whenever the multitude of names became overwhelming, I would light a candle dedicated to "For All the Dead" to ensure that no one was forgotten. I have always lit candles for people, whether in their memory or for the health of the living. Now, after several years, personal losses are intertwined with memories of family losses and that list is expanding and changing.

*Prayers List (41 individual works) 2024
Beeswax on canvas*

*Молићвена листица, 2024.
Пчелињи восак на платну*

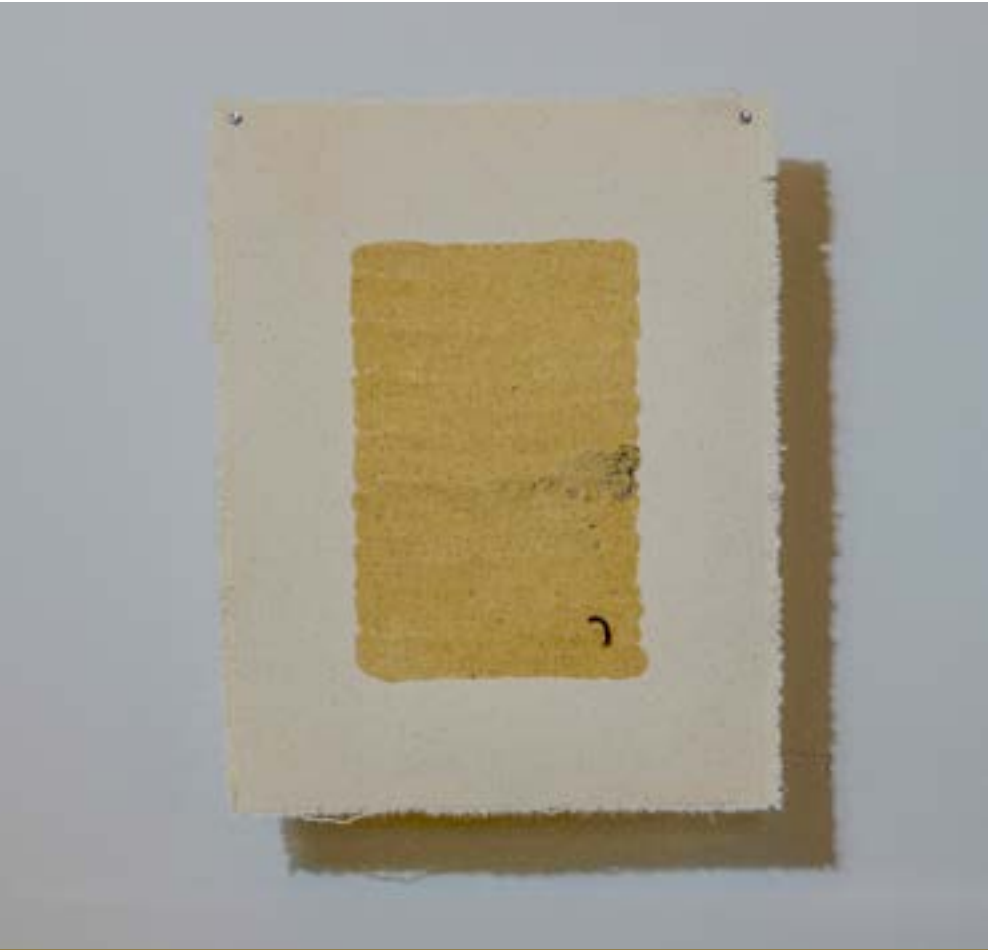
ДАЈАНА ПЕРИЋ ДАГЛАС

(р. 1995, Бијељина, Република Српска — живи и ради у Вашингтону, DC, SAD)

Перић Даглас (Douglas) је рођена у Републици Српској, а одрасла у Босни и Херцеговини. Завршила је основне студије на Академији уметности Универзитета у Бања Луци, а мастер студије ликовних уметности на факултету Corcoran School of the Arts and Design, The George Washington University у Вашингтону. Поред тога, стекла је стручно звање иконописца у Иконографској школи Одигитрија у Бијељини, Република Српска, смер византијско сликарство. Уметничка пракса, која укључује експериментално сликарство, перформанс и концептуалну уметност, оличава дубоко лична искуства у контексту њеног родног краја. Излагала је на самосталним и групним изложбама широм Босне, Србије, Хрватске, Аустрије и САД-а.

Prayers List (41 individual works) 2024
Beeswax on canvas

Молићвена листица, 2024.
Пчелињи восак на платну

Вођена бројним личним љубицима, почела сам да правим визуелне дневнике под називом Молићве. Настају иако што се расписани пчелињи восак уклапа на платно уз помоћ црквених свећа које су освешћане. Користим светлости и бојину свеће током целој трајања молићве. Восак прилања на платно стварајући линију најчистије између линије где се восак завршава и где почиње неискнућа површина платна. Свака кап воска се развија линеарно и у вертикалном и у хоризонталном правцу; померање слева надесно и здесна налево омогућава ми интроспективан однос са временом. Свака визуелна молићва се разликује по боји, текстури воска, ритму и формату у зависности од величине свеће, броја употребљених свећа и намере молићве. Фигура за свећу је саставни део сваког дела, који постоји печата означава постојаност Молићве и оставља физички доказ о њеном присуству. Молићве су неопходне за моју веру и постале су мој језик комуникације са људима. За мене је молићва највиши ниво давања; што је није која испољава најинтимнији чин љубави. Молићве су процес који се никада не завршава.

Молићвена листица је направљена као почасти појединцима које никада нисам срела, или их се само слабо сећам, али са којима се осећам повезано кроз историју своје породице и приче моје нана (баке). Моја нана и ја смо обилазиле локално тробље да зајалимо свеће у знак сећања на чланове породице које смо изгубили. Нана ме је научила да поштујем сваку особу иако што ћу се прекрстити, пољубити свећу и посветити је њеној души. Нана и ја бисмо заједно набрајале имена наших жељених рођака и пријатеља и зајалиле више свећа у једном дану, помињући свако име најмање два пута - једном из њене перспективе и поново из моје. Када тог би мноштво имена постало превише, зајалила бих свећу посвећену „Свим мртвима“ како бих осигурала да нико не буде заборављен. Увек сам палила свеће за људе, било у спомен или за здравље живих. Сада, после неколико година, лични љубици се прелићу са сећањима на породичне љубице и та листица се шири и мења.

Morava, 2018
Print on canvas

Морава, 2018.
Штампа на платну

GABRIEL GLID

(b. 1966, Belgrade, Former Yugoslavia
—lives and works in Belgrade, Serbia)

Glid is a Serbian sculptor, graphic artist, and teacher who entered the art scene in the 1990s. He earned a Master of Fine Arts degree from the Faculty of Fine Arts in Belgrade where he is now professor of sculpture and drawing. He has exhibited works in numerous group and solo shows, both nationally and internationally, including in Belgrade, Pancevo, Novi Sad, Kikinda, all in Serbia, and in Thessaloniki, Greece; Bratislava, Slovakia; Amsterdam, Netherlands; Moscow, Russia, Paris, France, and Singapore, among others. He is a recipient of several prestigious awards in Serbia, most notably The Association of Fine Artists of Serbia (ULUS) award in 1993, and the Politika's Vladislav Ribnikar award for best exhibition in 2018. Glid's work is in the important public and private collections in Serbia, including the Museum of Contemporary Art; the National Museum; Belgrade City Museum; Zepter Museum; and Yettel Collection (formerly Telenor), all in Belgrade.

HOMEOPATHY home — O — apathy
true false
healing lethargy
remedy harm
corrosion rejuvenation
banal — extraordinary
minimum — maximum RIVER OF LIFE

ГАБРИЕЛ ГЛИД

(р. 1966, Београд, бивша Југославија—живи и ради у Београду, Србија)

Глид је српски вајар, графичар и професор који је на уметничку сцену ступио 1990-их. Магистрирао је на Факултету ликовних уметности у Београду где је сада професор вајарства и цртежа. Излагао је на бројним групним и самосталним изложбама, како у земљи тако и у иностранству, укључујући у Београду, Панчеву, Новом Саду, Кикинди, све у Србији и Солуну, Грчка; Братислава, Словачка; Амстердам, Холандија; Москва, Русија, Париз, Француска и Сингапур, између осталих. Добитник је више престижних награда у Србији, међу којима су награде Удружења ликовних уметника Србије (УЛУС) 1993. године и Политикине награде Владислав Рибникар за најбољу изложбу 2018. Глидови радови налазе се у значајним јавним и приватним колекцијама у Србији, укључујући Музеј савремене уметности; Народни музеј; Музеј града Београда; Музеј Zepter; и Yettel колекција (бивши Теленор), све у Београду.

ХОМЕОПАТИЈА хоме — **О** — апатија

истинито — лажно

исцељење — летаргија

лек — штета

корозија — подмлађивање

банално — изванредно

минимум — максимум

РЕКА ЖИВОТА

Morava, 2018
Print on canvas

Морава, 2018.
Штампа на платну

Minimum Wage, 2023
Red Willow Basket

Минималац, 2023.
Корпа од црвене врбе

IGOR SIMIC

(b. 1988, Belgrade, Former Yugoslavia — lives and works between Belgrade, Serbia and New York, USA)

Simić graduated from Columbia University in New York with a double-major in Film Studies and Philosophy. His short films were screened at numerous film festivals such as the Edinburgh International Film Festival. He received a number of awards, including the 1st Prize at Loop Barcelona; and has exhibited at Kunsthalle Mainz, Ulm Museum, Palazzo Strozzi in Florence, The Art Institute of Chicago, and other art institutions. Simić co-founded the gaming company Demagog Studio, where he now serves as the creative director and CEO. The Studio created *Golf Club: Wasteland* (now *Golf Club: Nostalgia*) that was featured by Apple in 2018 and shown at Manifesta 14, as well as *The Cub*, which premiered at the Tribeca Film Festival 2022 and *Highwater* for Netflix in 2023.

My work deals with contemporary human progress, its beauty and terror. I work in new media, primarily digital film and video games, but the basis remains storytelling. This allows me to explore human-technology relations with their underlying societal and personal contradictions. In my practice, I've embraced these contradictions: disparate works, such as games and drawings, exist in online and physical contexts; I've co-founded a gaming company with employees and collaborators, while also participating in the art market; a single work can occupy space in the flooded mass market of digital content and the rarified realm of museums and art biennials. With an attitude of melancholic humor, I am learning to breathe in the Content Ocean, while attempting to create Oxygen for others.

Melancholic Drone, 2016
Video with sound, 7 min

Меланхолични дрон, 2016.
Видео са звуком, 7 мин.

ИГОР СИМИЋ

(р. 1988, Београд, бивша Југославија — живи и ради на релацији Београд, Србија и Њујорк, САД)

Симић је дипломирао филмске студије и филозофију на Универзитету Колумбија (*Columbia University*) у Њујорку. Његови кратки филмови приказани су на бројним филмским фестивалима попут Међународног филмског фестивала у Единбургу. Добио је низ награда, укључујући 1. награду на Loop Barcelona; и излагао је у Kunsthalle Mainz, Музеју Улма, Palazzo Strozzi у Фиренци, The Art Institute of Chicago и другим уметничким институцијама. Симић је суоснивач компаније за видео-игре Demagog Studio, где је сада креативни директор и извршни директор. Студио је креирао *Golf Club: Wasteland* (сада *Golf Club: Nostalgia*) коју је Apple представио 2018. и приказана је на Manifesta 14, као и *The Cub*, који је премијерно приказан на филмском фестивалу Tribeca Film Festival 2022. и *Highwater* за Netflix 2023..

Don't be Fake, 2023
Video with sound, 3 min 30 sec

Не буди фолиранџ, 2023.
Видео са звуком, 3 мин. 30 сек

The End Times, 2020
Video with sound, 5 min 18 sec

Крај Тајмса, 2020.
Видео са звуком, 5 мин. 18 сек.

Мој рад се бави савременим људским најреџком, његовом лејоџом и ужасом. Радим у новим медијима, пре свега у диџиталном филму и видео-иџрама, али основа оџтаје џриџведање. Ово ми омоџућава да исџражим односе између људи и џтехнолоџије са њиховим основним друџтвеним и личним конџтрадикџијама. У својој џпракси, џприхваџио сам ове конџтрадикџије: различџија дела, као џџио су иџре и црџежи, џосџије у онлајн и у физичком конџтекџту; Основао сам комџанију за иџре са заџосленима и сарадницима, а џакође сам учесџивовао на џржиџџу уметџности; једно дело може заузетџи џросџор на џреџлављеном масовном џржиџџу диџиталноџ садржаја и рариџетџном царџџву музеја и уметџничких биџенала. Са сџтавом меланхоличноџ хумора, учим да удиџем океан садржаја, док џокушавам да сџворим кисеоник за друџе.

IIVANA MILEV

(b. 1987, Belgrade, Former Yugoslavia – lives and works in Belgrade, Serbia)

Milev holds a Master of Fine Arts and a Doctorate from the Faculty of Fine Arts in Belgrade, (Sculpture Department). Currently, she is a professor in a High School for Arts, jewelry department. Her works have been exhibited in more than fifty solo and over a hundred group exhibitions. She is a recipient of numerous art awards and is a member of the Association of Serbian Visual Artists (ULUS). In 2013 she was a resident-scholar at the Kulturstadt Dusseldorf art residency in Germany, and in 2019, she attended the Cité internationale des arts residency in Paris, France. Her works are in the collection of the Zepter Museum, the Courtyard Marriott Hotel; Belgrade Cooperative; and the Phillip Morris Collection, all in Serbia, and in numerous private collections in Serbia, Monaco, France, Italy, Germany, Greece, and the USA.

Blue Lines, 2024
Plastic straws and wire
Плаве линије, 2024.
Просторна инсталација,
пластичне сламке и жица

You don't start from nothing, you always start with a space in which forms are created and structures are built, which then evolve and develop. The border between imagining and creating is rather undefined and is constantly intertwined. The elements, through ceaseless repetitions and accumulations, line up and vary until they create a whole. Every single element incorporated into the sculpture is equally significant; the absence of one or more elements would destroy their correlations resulting in a different artistic direction. By means of sensitivity to the structure of things, to the relationships that are established between units, and to their arrangements, I find a balance between the elements and the final form. Multiplication gives it a special charm. It speaks of the fact that the whole world, the universe, is composed of many building units and cells. Everything is infinite, and the process of multiplication persists. The ends and means of art and nature are logically different, but they are equally powerful. When harmony and unity are achieved through a combination of materials and space, real and imaginary forms, the process of art creation has come to an end. Yet, its meanings and interpretations are open to change.

ИВАНА МИЛЕВ

(р. 1987, Београд, бивша Југославија – живи и ради у Београду, Србија)

Милев је магистрирала и докторирала на Факултету ликовних уметности у Београду, (одсек вајарство). Тренутно је професорка у Средњој уметничкој школи, смер накит. Њени радови су излагани на више од педесет самосталних и преко сто групних изложби. Добитница је бројних уметничких награда и чланица је Удружења ликовних уметника Србије (УЛУС). Године 2013, била је стална стипендисткиња на уметничкој резиденцији Kulturstadt Dusseldorf у Немачкој, а 2019. године похађала је резиденцију Cité internationale des arts у Паризу, Француска. Њени радови се налазе у колекцији Музеја Zepter, хотела Courtyard Marriott; Београдској задрузи; и колекцији Phillips Morris, све у Србији, и у бројним приватним колекцијама у Србији, Монаку, Француској, Италији, Немачкој, Грчкој и САД-у.

Не почињете ни од чега, увек почињете од простора у коме се стварају форме и траге структуре, које се појом развијају и еволуирају. Граница између замишљања и стварања је прилично недефинисана и стално се преишлиће. Елементи се, непрекидним понављањем и акумулацијом, нижу и варирају док не створе целину. Сваки појединачни елемент уграђен у скулптуру је подједнако значајан; одсуство једног или више елемената би уништило њихове корелације и резултирало грубачијим уметничким правцем. Смислом за структуру ствари, за односе који се успостављају између јединица и за њихов распоред, проналазим равнотежу између елемената и коначног облика. Умножавање му даје посебан шарм. То говори о томе да је цео свет, универзум, састављен од многих трајевинских јединица и ћелија. Све је бесконачно, а процес умножавања траје. Циљеви и средства уметности и природе су потпуно различити, али су подједнако моћни. Када се хармонија и јединство остварују комбинацијом материјала и простора, стварних и имагинарних облика, процес уметничког стварања је дошао до краја. Ипак, његова значења и тумачења су остворени за промене.

Blue Lines, 2024
Plastic straws and wire
Плаве линије, 2024.
Просторна инсталација,
пластичне сламке и жица

JOVANKA MLADENOVIC

(b. 1979, Belgrade, Former Yugoslavia
— lives and works in Belgrade, Serbia)

Mladenovic holds both her Master of Fine Arts and Doctorate from the Faculty of Fine Arts in Belgrade. She received a grant from Ecole nationale superieure des Beaux-Arts in Paris, and for several years worked as a lecturer and coordinator of EKOpian Workshops held at International conferences in Berlin, Germany, Aurillac, France, and Belgrade. She is a member of ULUS (Association of Fine Artists of Serbia), and ULUPUDS (Association of Applied Arts, Artists and Designers of Serbia), as well as a member of the environmental organization EKOpian. Mladenovic participated in numerous national and international exhibitions and artists' residencies and workshops, including ones in Belgrade, Paris, New York, Los Angeles, Beijing, Barcelona, Munich, and Helsinki. She is a recipient of significant art awards, and her work is in numerous private and public art collections in Serbia and abroad.

*Studio visit: Mrs. Vesela Sretenovic, Mrs. Jovanka Mladenovic,
Mrs. Marija Milosevic, Mr. Jack Rasmussen*

My work is based on researching the consequences of the computer revolution on visual culture and society at large. Systematically keeping daily notes and graphs from both browsing the web and observing the real environment, I create an archive of sketches and texts as a template for my work. During this process, the private and public aspects of life are canceled resulting in a visual language of symbols. Adopting the term techno-organic and defining it as the human preparation for the age of post-humanity, my work integrates objects that contain technological structure and nature itself (landscape), hence mapping the lifespan of organic and social worlds.

The work Playground 05 merges digital and material reality, alluding to post-apocalyptic narrative. It combines traditional painting techniques (oil and acrylic on canvas) with modern technologies (3D printing) to create visual illusions. The work's 3-dimensional structure—diptych with objects—follows the principle of digital display in sequences, i.e., pixels that create a frame. The Playground 05 refers to an abandoned, unnamed landscape in western Bosnia, which I visited in my early childhood, evoking personal memories of growing up and playing. Here, a network of pixels, digital errors, glitches, and 3-D modeled shapes enable me to create the work with clear surfaces that emanates spatial illusionism. I strive to pierce into nature not only as an artistic conquest of the landscape, nor as a template for a painting, but as a confrontation with space and time, as well as the violent attack of civilization on the natural environment.

ЈОВАНКА МЛАДЕНОВИЋ
(р. 1979, Београд, Бивша Југославија
— живи и ради у Београду, Србија)

Младеновић је магистрирала и докторирала на Факултету ликовних уметности у Београду. Добила је награду од Ecole Nationale Supérieure des Beaux-Arts у Паризу, а неколико година радила је као предавачица и координаторка ЕКОплан радионица одржаних на међународним конференцијама у Берлину, Немачкој, Оријаку, Француској и Београду. Члан је УЛУС-а (Удружења ликовних уметника Србије) и УЛУПУДС-а (Удружења примењених уметности, уметника и дизајнера Србије), као и члан еколошке организације ЕКОплан. Младеновић је учествовала на бројним домаћим и међународним изложбама и уметничким резиденцијама и радионицама, укључујући оне у Београду, Паризу, Њујорку, Лос Анђелесу, Пекингу, Барселони, Минхену и Хелсинкију. Добитница је значајних уметничких награда, а њени радови се налазе у бројним приватним и јавним уметничким колекцијама у Србији и у иностранству.

Playground 05, 2024
Oil and acrylic on canvas with 3-D objects

Игралиште 05, 2024.
Уље и акрил на платну са 3-Д објектима

Мој рад се заснива на истраживању последица компјутерске револуције на визуелну културу и друштво у целини. Систематски водећи дневне белешке и трафиконе, како приликом прегледања веба, тако и посматрања стварног окружења, креирам архиву скица и шексцова као шаблон за свој рад. Током овог процеса, приватни и јавни аспекти живога се ионишавају, што резултира визуелним језиком симбола. Усвајајући термин техно-орјански и дефинишући га као људску припрему за доба пост-хуманости мој рад интенирише објекте који садрже технолошку структуру и саму природу (пейзаж), ошуда майирајући живојни век орјанског и друштвених свеш.

Рад Playground 05 сјаја дијалну и материјалну стварност, алутирајући на постпосталистични нараив. Комбинује традиционалне технике сликања (уље и акрил на платну) са модерним технологијама (3D штампа) за стварање визуелних илузија. Тродимензионална структура дела дијалних са објектима — прати принцип дијалног приказа у секвенцама, односно пикселе који стварају оквир. Playground 05 односи се на најшени, неименовани пейзаж у западној Босни, који сам посетила у раном дејинству, евоцирајући лична сећања на одрастање и иру. Овде, мрежа пиксела, дијалних трешака, трешака и 3D моделованих облика ми омогућава да креирам рад са јасним површинама који емитију просторни илузионизам. Настојим да проглед у природу не само као уметничко освајање пейзажа, него као предлог за слику, већ као суочавање са простором и временом, као и насилни напад цивилизације на природно окружење.

NIKOLA KOLYA BOZOVIC

(b. 1975, Belgrade, Former Yugoslavia
— lives and works in Belgrade, Serbia)

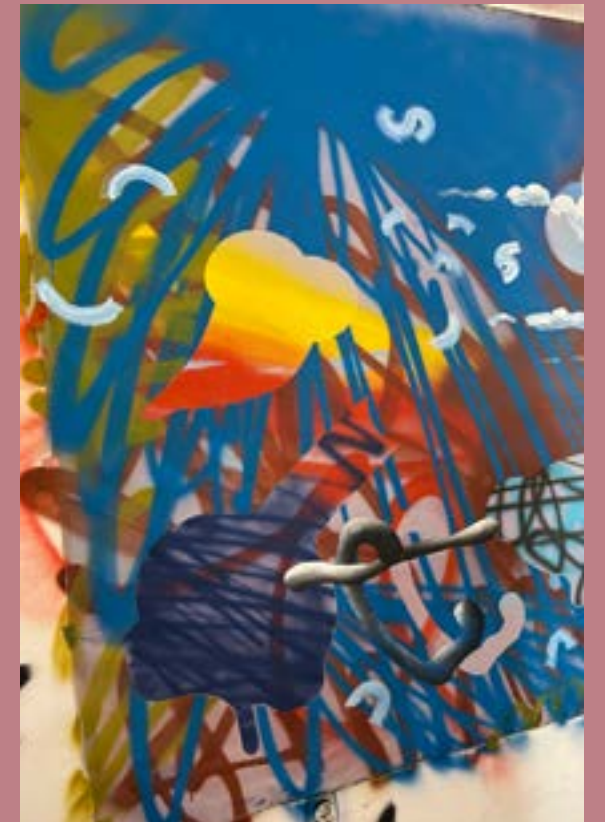
Bozovic holds a Master of Mural Painting from the Faculty of Applied Arts in Belgrade and has been teaching at the same institution for years. He is a member of ULUS (The Association of Fine Artists of Serbia), and a recipient of prestigious awards, including the Pollock-Krasner grant. He participated in many group and individual exhibitions in the country and abroad. In 2018, he directed Yoko Ono's project *One day ...*, in Novi Sad, Serbia. Bozovic's works are in several national and international collections, including the RADIX collection in Belgrade, BORUSAN collection in Istanbul, City of Belgrade Museum and Wiener Stadtische art collection in Belgrade.

Autonomous Forms of the New World
Mixed-media, neon installation

Самоуправне форме нової свіща
Просторна інсталација, метал, неон

Throughout the last ten years I have been developing an artistic language based on my observations of contemporary urban society. By dismantling and rearranging fragments of ordinary objects related to the modern city life such as automobile parts, diver's pipelines, and lighting systems, I create sculptures, paintings and installations, mixing ready-made, appropriation and neo-modernist aesthetics. These works have a clear yet distant affiliation with architecture and industrial design incorporating the city infrastructure, and the physical and digital means of communication.

Their startling forms and vibrant colours conceal the complex semantic systems they embody. On the edge of abstraction my paintings and sculptures aim to reveal a subtle and enigmatic relationship with reality. For me, they are objects-signs that transport complex narratives of urban experience through time and space.

НИКОЛА КОЉА БОЖОВИЋ

(р. 1975, Београд, бивша Југославија — живи и ради у Београду, Србија)

Божовић је магистрирао зидно сликарство на Факултету примењених уметности у Београду и годинама предаје на истој установи. Члан је УЛУС-а (Удружења ликовних уметника Србије), добитник је престижних награда, међу којима је и награда Pollock-Krasner-a. Учествовао је на многим групним и самосталним изложбама у земљи и иностранству. Године 2018, режирао је пројекат Јоко Оно Један дан... у Новом Саду, Србија. Божовићева дела налазе се у неколико домаћих и међународних колекција, укључујући колекцију RADIX у Београду, збирку BORUSAN у Истанбулу, Музеј града Београда и Wiener Städtische уметничку збирку у Београду.

Последњих десет година развијам уметнички језик заснован на мојим зајажанима о савременом урбаном друштву. Расправљајући и преуређујући делове обичних објеката везаних за савремени градски живот, као што су аутомобилски делови, ронилачки цевоводи и системи осветљења, стварам скулптуре, слике и инсталације, мешајући тојову, ајројријацијску и неомодернистичку естетичку. Ови радови имају јасну, али далеку повезаност са архитектуром и индустријским дизајном који обухвата градску инфраструктуру, физичка и дигитална средства комуникације. Њихове зајажујуће форме и живе боје прикривају сложене семантичке системе које ошелоћују. На ивици апстракције моје слике и скулптуре имају за циљ да открију суштинан и зајонетан однос са стварношћу. За мене су то објекти знакови који преносе сложене нарастиве урбане искуства кроз време и простор.

Plastic Division, 2024
Oil and acrylic on canvas

Уље и акрил на платну

NIKOLA VELICKI

(b. 1983, Nis, Former Yugoslavia
— lives and works in Belgrade, Serbia)

Velicki received his Master of Fine Arts, as well as his Doctorate from the Faculty of Fine Arts in Belgrade. He teaches there now in the graphic arts department. His works have been shown in numerous group and solo exhibitions in Serbia and abroad. He is the recipient of three national awardgrades in the field of graphic arts.

My works in this exhibition are part of a larger series inspired by the British preschool animated series called Peppa Pig, an anthropomorphic female piglet, as well as her family and peers portrayed as other animals. During Covid-19, I spent a lot of time at home with my children trying to work while watching TV. The Peppa Pig series became the family's favorite. Seeing the animation's episodes over and over, I found a lot of similarities between the everyday life — happiness, bewilderment, confusion, worries and laughter — of children and adults, and that became my inspiration.

My previous work drew mostly from prehistorical drawings and folk art. For that reason, simplicity and a certain primitiveness of the Peppa Pig animation appealed to me, and I tried to merge its cartoonish qualities as well as humor with my drawings. I selected certain scenes of interest and translated them with a broad brush into large format drawings, which then gained a new look and expression. Considering that Peppa often jumps on muddy puddles and her boots are shown in the foreground, I decided to make one big puddle in linoleum and one big boot painted with elements from the animation. The lower part of the boot is embossed, also with a motif from this series, which could leave a mark in muddy ponds. The boot is made of rubber and painted with acrylic. Peppa's younger brother, George, often cries in the series or, in slang terms, "cries crocodile tears", so I made him in a large format and gave special importance to his tears. The work is done in led neon and the light is animated so that George is constantly crying. For me this body of work is a search for visual expression through intuitive child-like play and humor.

When will it snow? 2022
Linoleum plate

Када ће снeи? 2022.
Линолеум

НИКОЛА ВЕЛИЦКИ
(р. 1983, Ниш, бивша Југославија
— живи и ради у Београду, Србија)

Велицки је магистрирао ликовне уметности и докторирао на Факултету ликовних уметности у Београду. Тамо сада предаје на одсеку за графику. Његови радови излагани су на бројним групним и самосталним изложбама у Србији и иностранству. Добитник је три националне награде у области графике.

This is my toy! 2022
Animated LED neon

То је моја играчка! 2022.
ЛЕД неон анимирана инсталација

Muddy Puddle, 2022
Rubber

Blatnjave barice, 2022.
Guma

Моји радови на овој изложби део су веће серије инспирисане британском предшколском анимираном серијом под називом Пеџа Прасе, антропоморфном женком прасећом, као и њеном породицом и вршњацима приказаним као друге животиње. Током епидемије вируса Ковид-19, проводио сам доста времена код куће са својом децом покушавајући да радим док гледам ТВ. Серија Пеџа Прасе постала је омиљена у породици. Гледајући епизоде анимације изнова и изнова, пронашао сам много сличности између свакодневне живоће – среће, конфузије, збуњености, бриге и смеха – деце и одраслих, и то је постало моја инспирација.

Мој прелиходни рад црпео је инспирацију углавном из аустралијских цртежа и народне уметности. Због тога су ми се свигла једноставности и извесна примитивности анимације Пеџе Прасе, и покушао сам да својим њене цртачке квалитете као и хумор са својим цртежима. Одабрао сам одређене интересантне сцене и широком четкицом их превео у цртеже великог формата, који су потом добили нови изглед и израз. С обзиром на то да Пеџа често скаче по влажним локвама и да су јој у првом плану приказане чизме, одлучио сам да направим једну велику локвицу у линолеуму и једну велику чизму осликану елементима из анимације. Доњи део чизме је рељеф, иако је са моливом из ове серије, који би могао оставити траг у муљевитим барама. Чизма је направљена од туме и офарбана акрилом. Пеџин млађи брат Џорџ често игра у серијама или, жаргонски речено, „рони крокодилске сузе“, па сам га направио у великом формату и дао посебан значај његовим сузама. Радови су урађени у лед неону и светло је анимирано иако да Џорџ некретно игра. За мене је ово дело пошрага за визуелним изразом кроз интуитивну дечију игру и хумор.

Немања Лађић

Nemanja Ladjic

NEMANJA LADJIC

(b. 1984, Belgrade, Former Yugoslavia — lives and works in Belgrade, Serbia)

Ladjic holds a Master of Fine Arts degree from the Faculty of Fine Arts in Belgrade (Sculpture Department). He attended the Transmedia program at Sint Lukas University, Brussels, and is currently pursuing his Doctorate at the Faculty of Fine Arts in Belgrade. He had numerous solo and group exhibitions in Serbia and abroad. His works are in several contemporary art collections in Serbia. In his video installations he primarily uses archival materials and examines the impact of modern means of communication on our perception and creation of historical narratives.

Stroll, 2022
5 Channel video projection with sound, 10 min loop

Шетња, 2022.
видео пројекција, 5 канала са звуком

If the future of computing is in the three dimensional AR and VR environments, then its every aspect has to be transformed into 3D form. When we scroll through Feed or Facebook Wall in its current state, vertical movement is based on natural direction of reading printed text. So, reading the text from the top of the page downwards is a basis of endless scrolling through chronologically sorted posts. If this system gets transformed into a 3D environment, my assumption is that a main movement will be horizontal - walking direction. Therefore, the Street might become the new Wall with a new notion of moving, or even traveling through a n endless array of content other people decided to share with you. In that context, the Street, which is usually a public space, becomes a metaphor for the environment in which common content is shared. The way we present ourselves on a street is almost the same as on social media—we show the facade. In the video installation Stroll, the environment is mainly made of photo scans because they are the simplest way to record or recreate scenes in 3D. Photo scans are also often an ironic result of their initial purpose because they look more like empty shells of objects. They are like facades without actual content, something that only has an exterior or a surface as a mean of communication. The endless array of information shown in an archive (like a Facebook Wall is) is inspired by The Library of Babel by Borges. The internet itself is the only human creation that has gotten very close to idea of The Library of Babel.

НЕМАЊА ЛАЋИЋ

(р. 1984, Београд, бивша Југославија
— живи и ради у Београду, Србија)

Лаћић је магистар ликовних уметности на Факултету ликовних уметности у Београду (одсек вајарство). Похађао је програм Transmedia на Универзитету Sint Lukas у Бриселу, а тренутно је на докторским студијама на Факултету ликовних уметности у Београду. Имао је бројне самосталне и групне изложбе у Србији и иностранству. Његови радови налазе се у неколико колекција савремене уметности у Србији. У својим видео-инсталацијама првенствено користи архивску грађу и испитује утицај савремених средстава комуникације на нашу перцепцију и стварање историјских наратива.

Ако је будућности рачунарства у широдимензионалном AR и VR окружењу, онда се сваки његов аспект мора трансформисати у 3D облик. Када скролујемо кроз Feed или Facebook зиг у његовом ширењу, вертикално крећање се заснива на природном правцу читања шtamпаној тексти. Дакле, читање текста од врха странице наниже је основа бесконачног листања кроз хронолошки сортиране постоје. Ако се овај систем трансформише у 3D окружење, моја претпоставка је да ће главни покрећући хоризонтални – смер ходања. Стога би Улица мола постојати нови Зиг са новом идејом крећања, или чак померања кроз бескрајни низ садржаја који су други људи одлучили да поделе са вама. У том контексту, улица, која је најчешће јавни простор, постоје мејфора за окружење у коме се дели заједнички садржај. Начин на који се представљамо на улици је скоро исти као на друштвеним мрежама – показујемо фасаду. У видео-инсталацији Шећња, окружење се углавном састоји од скенирања фотографија, јер су они најједноставнији начин снимања или рекреације сцена у 3D-у. Скенирање фотографија је ипак често ироничан резултат њихове првобитне намене, јер више личе на празне шкољке објекта. Они су као фасаде без стварног садржаја, нешто што има само спољашњост или површину као средство комуникације. Бескрајности низа информација приказаних у архиви (као што је Facebook зиг) инспирирана је Вавилонском библиотеком од Борхеса. Сам интернет је једина људска творевина која се веома приближила идеји Вавилонске библиотеке.

Stroll, 2022.
5 Channel video projection with sound,
10 min loop

Шећња, 2022.
видео пројекција, 5 канала са звуком
10 мин

VLADISLAV SCEPANOVIC

(b. 1971, Cetinje, Former Yugoslavia, now Montenegro — lives and works in Belgrade, Serbia)

Scepanovic graduated from the Faculty of Fine Arts in Cetinje in 1994, and completed his postgraduate studies at the Faculty of Applied Arts in Belgrade. He received his doctorate in Art Theory and Media in 2009 at the Interdisciplinary Doctoral Studies of the University of Arts in Belgrade. From 2013-2014, he was acting director of the Museum of Contemporary Art in Belgrade. He was the president of the Board of Directors of the 55th October Salon during the 2013/2014 season. He represented Serbia at the 57th Venice Biennale, as an artist in the “Enclave” project, in 2017. He works as a professor in the subject of drawing and painting at the Faculty of Applied Arts in Belgrade. He is also a professor of Art Theory at the PGD Studies of the Faculty of Applied Arts in Belgrade and at the Interdisciplinary PhD Studies of the University of Arts in Belgrade, where he works as an exhibitor, theoretician, art event organizer and art lecturer. He has been a participant in several round tables on art theory. He has published texts and one book on the theory and philosophy of art in important scientific journals and is a significant publisher. He had over 30 individual and several group exhibitions in Paris, Tokyo, New York, Venice, Houston, Hoboken, Podgorica, Budva, Belgrade, Banja Luka, Osijek, Novi Sad, and Grožnjan. Since 2023, Scepanovic works as director of Conteporarz Museum Podgorica * MSUCG.

Adam and Eve, 2020
Oil on Canvas

Адам и Ева, 2020.
Уље на платну

I see art as the last field of freedom in our world. It is no longer possible to resist global dominance of the technological paradigm that is accompanied by digital capitalism and algorithmic thinking. Industrial modernism has merged into computer postmodernism and is creating foundations of a new world that is getting closer and closer – the world without people. In that sense, in the central position of my latest paintings appears Adam and Eve. In the painting Adam and Eve there are a man and a woman with their backs to each other and a QR code between them. Everything is done analog, classic technique oil on canvas, but the picture is interactive. The QR code can be read with the reader and the image becomes interactive within the new virtual world. The message is absolutely critical and opens several levels of understanding of the world around us. Technology has become a condition of survival and without it we are excluded from the society, that is, without it, we feel lost. Thus, the changed circumstances in which we live, the disappearance of spatial and temporal coordinates, the dependence on technology, result in the appearance of the new man on the historical scene, that is, the new Adam and Eve. Also, a new virtual environment generated by artificial intelligence in which there is no death and decay, but virtual happiness and security, become the new Garden of Eden. This Garden of Eden consists of sharp edges of binary combinations, programmed by programmers and artificial intelligence, and the life cycle of birth, growth and death is replaced by the existence of the simulation of eternity.

Adam and Eve 2, 2020
Oil on canvas

Адам и Ева 2, 2020.
Уље на платну

ВЛАДИСЛАВ ШЋЕПАНОВИЋ

(р. 1971, Цетиње, бивша Југославија, сада Црна Гора — живи и ради у Београду, Србија)

Шћепановић је дипломирао на Факултету ликовних уметности на Цетињу 1994. године, а постдипломске студије завршио на Факултету примењених уметности у Београду. Докторирао је Теорију уметности и медије 2009. године на Интердисциплинарним докторским студијама Универзитета уметности у Београду. Од 2013-2014 био је вршилац дужности директора Музеја савремене уметности у Београду. Био је председник Управног одбора 55. Октобарског салона у сезони 2013/2014. Представљао је Србију на 57. Венецијанском бијеналу, као уметник у пројекту „Енклава“, 2017. Ради као професор на предмету Цртање и сликање на Факултету примењених уметности у Београду. Такође је професор Теорије уметности на ПГД студијама Факултета примењених уметности у Београду и на Интердисциплинарним докторским студијама Универзитета уметности у Београду, где ради као излагач, теоретичар, организатор уметничких манифестација и предавач уметности. Био је учесник више округлих столова из теорије уметности. Објавио је текстове и једну књигу о теорији и филозофији уметности у значајним научним часописима. Имао је преко 30 самосталних и више групних изложби у Паризу, Токију, Њујорку, Венецији, Хјустону, Хобокену, Подгорици, Будви, Београду, Бања Луци, Осијеку, Новом Саду, Гроњану. Од 2023. Шћепановић ради као директор Музеја савремене уметности у Подгорици * МСУЦГ.

Adam and Eve in the Garden of Eden, 2021
Oil on Canvas

Адам и Ева у рајском врћу, 2021.
Уље на платну

Уметност видим као последње поље слободе у нашем свету. Више није могуће огулећи се глобалној доминацији технолошке парадигме коју праће дигитални капитализам и алгоритамско размишљање. Индустријски модернизам се стојио у компјутерски постмодернизам и ствара темеље новој свету који је све ближе – свету без људи. У том смислу, у централној позицији, на мојим најновијим сликама појављују се, – Адам и Ева. На слици Адам и Ева су мушкарац и жена окренути леђима један другом и QR код између њих. Све је урађено аналогно, класичном техником уље на платну, али је слика интерактивна. QR код се може прочитати са читачем и слика постаје интерактивна у новом виртуелном свету. Порука је апсолутно критична и отвара неколико нивоа разумевања света око нас. Технологија је постала услов постојања и без ње смо искључени из друштва, односно без ње се осећамо изгубљено. Тако измењене околности у којима живимо, несматрајући просторних и временских координата, зависности од технологије, резултирају појавом новој човека на историјској сцени, односно појавом новој Адама и Еве. Такође, ново виртуелно окружење терисано вештачком интелигенцијом у коме нема смрти и пропадања, већ виртуелне среће и сигурности, постаје нови Рајски врт. Овај Рајски врт се састоји од општих ивица бинарних комбинација, програмирањем од стварања програмера и вештачке интелигенције, а животи циклус рођења, раста и смрти замењен је постојањем симулације вечности.

ZDRAVKO JOKSIMOVIC

(B.1960, Buce, Former Yugoslavia, now Montenegro
— lives and works in Belgrade, Serbia)

Joksimovic holds a Master of Fine Arts and a Doctorate from the Faculty of Fine Arts in Belgrade, where he has been teaching in the Sculpture Department since 1992. His exhibition roster includes more than fifty solo shows in Serbia and abroad, and numerous group exhibitions throughout Europe (Bratislava, Warsaw, Lisbon, Strasbourg, Paris, Budapest, Moscow, Amsterdam, and Zagreb, among others). He also works in public art, nationally and internationally; he created sculptures *Demfer-F for forest* in Blair Atholl, Scotland, and *Quick Healing* in Ohtawara, Japan. Joksimovic's works are in important public and private collections in Serbia (the Museum of Contemporary Art, Museum of the City of Belgrade, and Zepter Museum, all in Belgrade), as well as in several museums and private collections abroad (Montenegro, Spain, Bosnia and Herzegovina, Israel, Holland, England, Scotland, Austria, Switzerland, and Bulgaria). He participated in several international symposia in Japan, Scotland, Austria, Spain, Croatia, and Bosnia and Herzegovina, and is the winner of several major awards in the field of fine arts in Serbia.

I often think of sculpture as a living organism, which looks logical and well proportioned to the eye, but if you look closely you will see a lot of flaws and imperfections. Yet, these “flaws”, surprisingly, do not interfere nor affect one’s experience of the whole. On the contrary, they only contribute to the organism’s the liveliness and persuasiveness.

*I believe that many artists, including myself, seek to strip the experiential reality to its bare essentials. My sculptural series, *Healing with Art*, certainly follows that principle. Within each circular, led-based surface, which vary from piece to piece, there is a certain number of square or rectangular incisions. In these mechanically made incisions, I place tiny, mundane yet precious objects—buttons, pearls, Christmas decorations, batteries, gums—that in my mind symbolize medical pills. Once these little objects are named as medicinal, their identity is established as such. Yet, when encased within a circular form, they become metaphors for balance, harmony, and the wholeness we strive for in life. No need for elaborate narratives. The socialization of art, or “healing with art” does not have to be forced. It’s good when it happens when it suits the art.... unwanted consequences, so far, have not been recorded.*

Why this way? 2021
Wood, lead, rubber,
canvas, acrylic

Zašto tako?, 2021.
Drvo, olovo, guma,
platno, akrilik

ЗДРАВКО ЈОКСИМОВИЋ
(р. 1960, Буче, бивша Југославија, сада Црна Гора
— живи и ради у Београду, Србија)

Јоксимовић је магистрирао и докторирао на Факултету ликовних уметности у Београду, где предаје на одсеку за културу од 1992. године. Његов изложбени списак обухвата више од педесет самосталних изложби у Србији и иностранству, као и бројне групне изложбе широм Европе (Братислава, Варшава, Лисабон, Стразбур, Париз, Будимпешта, Москва, Амстердам и Загреб, између осталих). Такође ради у јавној уметности, на националном и међународном нивоу; креирао је скулптуре *Demfer-Š as a Forest* у Blair Atholl-у, Шкотска, и *Quick Healing* у Охтавари, Јапан. Јоксимовићева дела налазе се у значајним јавним и приватним колекцијама у Србији (Музеј савремене уметности, Музеј града Београда и Цептер музеј, сви у Београду), као и у више музеја и приватних колекција у иностранству (Црна Гора, Шпанија, Босна и Херцеговина, Израел, Холандија, Енглеска, Шкотска, Аустрија, Швајцарска и Бугарска). Учествовао је на више међународних симпозијума у Јапану, Шкотској, Аустрији, Шпанији, Хрватској и Босни и Херцеговини, а добитник је више великих награда из области ликовне уметности у Србији.

Често размишљам о скулптури као о живом организму, који оку изгледа логично и пропорционално, али ако боље погледаш видећеш много мана и несавршености. Ипак, ове „мане“, изненађујуће, не ометају ниш утичу на нечију доживљај целине. Напротив, само доприносе организму живости и убедливости.

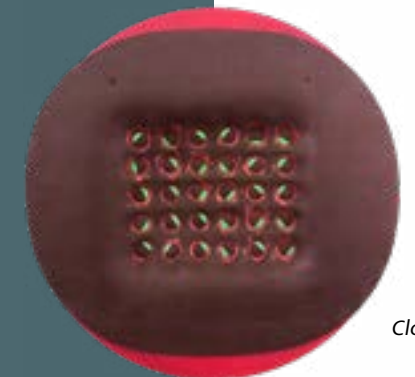
Верујем да многи уметници, укључујући и мене, настоје да искључиву стварност ојале доњених најосновнијих елемената. Мој вајарски серијал, *Лечење* уметношћу, свакако следи тај принцип. Унутар сваке кружне површине засноване на леду, која варира од комада до комада, постоји одређени број квадранних или правоугаоних уреза. У ове, механички направљене резове, стављам сићушне, свакодневне, али драгоцене предмете – дуџмак, бисере, божићне украсе, батерије, жваке – који у мом уму симболизују медицинске пилуле. Једном када се ови мали објекти назову лековитим, њихов идентитет се као такав утврђује. Ипак, када су уклоњени у кружни облик, они постоје метафоре за равнотежу, хармонију и целовитост којој тежимо у живој. Нема потребе за елаборираним нараћивима. Социјализација уметности, односно „лечење уметношћу“ не мора бити форсирана. Добро је кад се деси кад уметности доликује....нежељене последице, до сада, нису забележене.

Use only these batteries! 2023
Lead, batteries

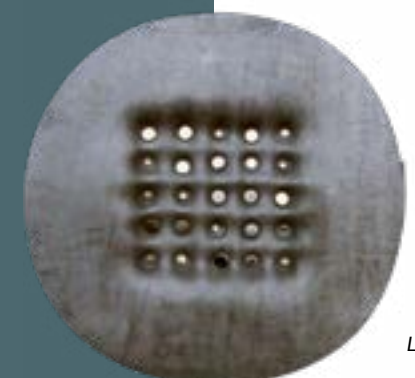

Трошиш само ове батерије! 2023.
олово, батерије

Against rudeness, 2023
Wood

Против трубости, 2023.
Дрво

Close to the proudly red color, 2023
Lead, buttons

На дохвати гордо црвене, 2023.
Олово, дугмад

Lead Energy, 2022
Lead, batteries
Mr. Nenad Kostic collection

Енергија олова, 2022.
Олово, батерије
Колекција Г. Ненада Костића

#SERBIAInRealLife

EXHIBITION CHECKLIST

#SERBIAInRealLife

ЛИСТА ИЗЛОЖЕНИХ РАДОВА

Zdravko Joksimovic

Art Therapy series:
Use only these batteries! 2023
Lead, batteries
20,47 x 20,86 x 1,18 in

Close to the proudly red color, 2023
Lead, buttons
22,44 x 22,44 x 1,77 in

Lead Energy, 2022
Lead, batteries
20,07 x 20,07 x 1,57 in

Against rudeness, 2023
Wood
d.- 23,62 in

Why this way? 2021
Wood, lead, rubber, canvas, acrylic
33,07 x 35,43 x 1,57 in

Arpad Pulai

The Army of Felt Dreamers, 1–4, 2017
Wool and needle felting
12,59x11,81x15,74 in;
10,23x12,59x10,23 in;
13,38x19,68x16,53 in;
18,89x19,68x35,43 in

Artic Sandwich Tern, 2021
Wool and needle felting
18,11 x 24,8 x 51,18 in

Vladislav Scepanovic

Adam and Eve, 2020
Oil on Canvas
70,86 x 70,86 in

Adam and Eve in the Garden of Eden,
2021
Oil on Canvas
82,67 x 66,92 in

Adam and Eve 2, 2020
Oil on canvas
82,67 x 66,92 in

Igor Simic

Melancholic Drone, 2016
Video with sound, 7 min

Don't be Fake, 2023
Video with sound, 3 min 30 sec

The End Times, 2020
Video with sound, 5 min 18 sec

Nemanja Ladjic

Stroll, 2022
5 Channel video projection with
sound, 10 min loop

Biljana Djurdjevic

Last Supper, 2023-24
Oil on Canvas
Four panels, from left to right:
100,39 x 43,30 in; 98,42 x 76,77 in;
100,39 x 43,3 in; 100,39 x 57,08 in

Gabriel Glid

Minimum Wage, 2023
Red Willow
92,9 x 33,46 x 19,68 in

Morava, 2018
Print on canvas,
57,08 x 57,08 in

Jovanka Mladenovic

Playground 05, 2024
Oil and acrylic on canvas
with 3-D objects
78,74 x 157,48 in

Nikola Kolya Bozovic

Autonomous Forms of
the New World II, 2025
Site-specific, mix-media installation
dimensions variable

Ivana Milev

Blue Lines, 2024
Plastic straws and wire
334,64 x 23,62 in
200,78 x 15,74 in

Nikola Velicki

Muddy Puddle, 2022
Rubber
55,11 x 45,27 x 23,62 in

When will it snow? 2022
Linoleum plate
86,61 x 59,05 in

This is my toy! 2022
Animated LED neon
66,92 x 64,96 in

Dajana Peric Douglas

Prayers List (41 individual works)
2024
Beeswax on canvas
10 x 7,5 in each work, overall: 61 x 40 in

Здравко Јоксимовић

Лечење уметношћу:
Трошиће само ове батерије! 2023.
Олово, батерије 52 x 53 x 3 цм

На дохваћ ђорго црвене, 2023.
Олово, дугмад 57 x 57 x 4,5 цм

Енергија олова, 2022.
Олово, батерије 51 x 51 x 4 цм

Прошив трубосџи, 2023.
Дрво, Р- 60 цм

Зашто тако?!, 2021.
Дрво, олово, гума, платно, акрил
84 x 90 x 4 цм

Арпад Пулаи

Војска вунених сањара, 1–4, 2017.
Вуна, филцање иглом
32 x 30 x 40 цм; 26 x 32 x 26 цм; 34 x
50 x 42 цм; 48 x 50 x 90 цм

Архичка морска чиџа, 2021.
Вуна, филцање иглом
46 x 63 x 130 цм

Владислав Шћепановић

Адам и Ева, 2020.
Уље на платну
180 x 180 цм

Адам и Ева у рајском врџу, 2021.
Уље на платну,
210 x 170 цм

Адам и Ева 2, 2020.
Уље на платну
210 x 170цм

Игор Симић

Меланхолични грон, 2016
Видео са звуком, 7 мин.

Не буди фолиранџ, 2023
Видео са звуком, 3 мин. 30 сек.

Крај Тајмса, 2020.
Видео са звуком, 5 мин. 18 сек.

Немања Лађић

Шеџња, 2022.
5. каналана видео пројекција са
звуком

Биљана Ђурђевић

Последња вечера, 2023.-24.
Уље на платну
Четири пахела, слева надесно:
255 x 110 цм; 250 x 195 цм; 255 x 110
цм; 255 x 145 цм

Ѓабријел Глид

Минималац, 2023.
Црвена врба 236 x 85 x 50 цм

Морава, 2018.
Штампа на платну 145 x 145 цм

Јованка Младеновић

Иџралишће 05, 2024.
Уље и акрил на платну са 3-Д
објектима
200 x 400 цм

Никола Коља Божовић

Самоуџравне форме
новоџ свеџа II, 2024.
Просторна инсталација, метал,
неон, акрил на платну
255 x 200 x 255 цм

Ивана Милев

Плаве линије, 2024.
Просторна инсталација,
пластичне сламке и жица
850 x 60 цм
510 x 40 цм

Никола Велицки

Блаџњаве барице, 2022.
Гума 140 x 115 x 60 цм

Када ће снет? 2022.
Линолеум 220 x 150 цм

То је моја иџрачка! 2022.
ЛЕД неон анимирана инсталација
170 x 165 цм

Дајана Перић Даглас

Молиџвена лисџа, 2024.
Восак на платну
25,4 цм x 19,05 цм,
појединачни рад,
укупно: 154 x 101 цм

ACKNOWLEDGEMENTS

With deep appreciation to American University Museum at the Katzen Arts Center, Washington DC, for their generous support of this project.

Special thanks to Jack Rasmussen, C. Nicholas Keating and Carleen B. Keating Director, and his staff: Deborah Hanselman, Associate Director
Beth Bright, Registrar
Kevin Runyon, Preparator
Kristin E. Howard, Marketing & Publications Specialist
Brittany Lester, Manager, Operations and Visitor Services
Patricia Edwine-Poku, Gallery Talks
Jessica Ban, AU graduate student and Alper Fellow

Additional thanks to Vesela Sretenovic for her extended contribution to the project
Unless otherwise noted, texts are copyright © the individual authors.

With deep appreciation to :
Ministry of Culture of the Republic of Serbia
Ministry of Foreign Affairs of the Republic of Serbia
Air Serbia
Commisionar for Protection of Equality
TEMPLE V&H CONSULTING

First published in conjunction with the exhibition
#SerbiaInRealLife February 8 – May 18, 2025

Published January 2025 by Art For All Gallery
Kralja Petra 4a, Belgrade, Serbia
marija.artforall@gmail.com
www.artforallgallery.com

American University Museum at the Katzen Arts Center
4400 Massachusetts Avenue, NW, USA Washington, DC 20016
museum@american.edu
www.american.edu/cas/museum

Curated by Jack Rasmussen

Catalogue Design by Filip Sholn

Editor Marija Milosevic

Translation and proof editing Aber I Mar

All works courtesy of the artist unless otherwise noted.
All photographs courtesy of the artist unless otherwise noted.

Circulation 200

Republic of Serbia
Ministry of Culture

ЗАХВАЛНИЦЕ

Посебна захвалност Музеју америчког универзитета у Катзен Артс Центру, Вашингтон ДЦ, за њихову великодушну подршку овом пројекту.

Посебна захвалност директору Џеку Расмуссену и његовом тиму:
Дебора Ханселман, помоћник директора
Бетх Бригхт, секретар
Кевин Рунион, препаратор
Кристин Е. Хауард, специјалиста за маркетинг и публикације
Британи Лестер, менаџер за догађаје и услуге за посетиоце
Патриција Едвине-Поку, менаџер за догађаје у галерији
Џесика Бан дипломирани студент Америчког Универзитета

Additional thanks to Vesela Sretenovic for her extended contribution to the project
Unless otherwise noted, texts are copyright © the individual authors.

Посебна захвалност на подршци
Министарство културе Републике Србије
Министарство спољних послова Републике Србије
Air Serbia
Повереник за заштиту равноправности LOGO MINISTARSTVA KULTURE
TEMPLE V&H CONSULTING

Први пут објављено у вези са изложбом
#SerbiaInRealLife 8. фебруар – 18. мај 2025.
Музеј америчког универзитета
у Уметничком центру Катзен
Васхингтон, ДЦ
Објавили у јануару 2025. Галерија Art For All и Музеј америчког универзитета
Галерија Art For All, Краља Петра 4а, Београд, Србија
Marija.artforall@gmail.com
www.artforallgallery.com

Музеј америчког универзитета у Катзен Артс Центру
4400 Massachusetts Avenue, NW Washington, DC 20016
musem@american.edu
www.american.edu/cas/museum

Кустос Џек Расмусен

Дизајн каталога Филип Шолн

Уредник Марија Милошевић

Превод и коректура Абер И Мар

Сва дела љубазношћу уметника осим ако није другачије назначено.
Све фотографије љубазношћу уметника

Тираж 200

COMMISSIONER
FOR PROTECTION
OF EQUALITY

